

'Απ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρόγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ . . . . φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ : 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ἡ κυρία Καγιὰ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς τοῦ «Φιγαρώ» ὀλίγον πρὸ τοῦ πολιτικοῦ δράματος τῶν Παρισίων. Ἄνωθεν ὁ Καλμέτ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ

Ὁ Θεὸς μεθ' ἔρκου ηὐλόγησε τὸν Ἀβραὰμ καὶ ὑπεσχέθη τὴν αὐξήσιν καὶ κραταίωσιν τοῦ περιουσίου λαοῦ του. Αὐτὸ ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Γραφή, αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ἡ ἀδριον ἀναγινωσκομένη ἀποστολική περι- κοπή. Καὶ ὁ ἔρκος αὐτὸς τοῦ Ὑψίστου, ἡ ὑπόσχεσίς του ἐκείνη, δὲν ἔμεινε λόγος κενός. Οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ μείνη. Ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς διήλθε δι' ὄλων τῶν στηθέντων αὐτῷ ἐπικινδύνων παγίδων σώος, ἀντε- πεξήλθε καθ' ὄλων τῶν ἐναντιώσεων, καὶ πάν- τοτε ἐπέπλευσε πάσης θυέλλης καὶ τρικυ- μίας.

Κληρονόμοι τῆς επαγγελίας καὶ ἡμεῖς, συν- εκληρονόμοι ἡμεῖς καὶ τὴν θεῖαν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν ἀσάλευτον ἐλπίδα· οἱ αἰῶνες δὲ ἀπέ- δειξαν, ὅτι πάντοτε ἔχομεν δίκαιον στηριζό- μενοι ἐπ' αὐτῆς, διότι πάντοτε ἡ θεῖα εὐνοία διεφαίνεται διὰ μέσου παντοειδῶν ἀντικρού- σεων, καθὼς γλυκεῖα ἀκτὶς ἡλίου διὰ μέσου παχυτάτων στρωμάτων νεφῶν.

Ἄλλ' ὅπως ἡ ἡλιακὴ ἀκτὶς διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπον, πρέπει οὗτος νὰ ἦναι ἐφωδιασμένος δι' ὀφθαλμῶν, τοιου- τοτρόπως καὶ ἡ θεῖα εὐλογία, διὰ νὰ καρπο- φορήσῃ καὶ ἐκδηλωθῇ, πρέπει νὰ εὕρῃ τὰς ψυχὰς θερμὰς ἀπὸ τὴν ζέσιν εὐγενῶν αἰσθη- μάτων καὶ κατεχομένας ἀπὸ τὸν ἱερὸν ἐνθου- σιασμόν τῆς ἐλπίδος. Τότε καὶ ἡ θεῖα ὑπό- σχεσις θέλει ἐκπληρωθῇ καὶ θέλει ἐπαλη- θεύσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ὡς καὶ εἰς τὸ παρελ- θὸν ἐπηγήθευσε.

Δὲν ἀπαιτοῦνται πολλά, δὲν κοστίζει τίποτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν νὰ κρατῇ ἑαυτὴν πάντοτε πλήρη ἀπὸ τὴν δικαίαν ἐλπίδα καὶ ἀπὸ τὴν φλογερὰν πεποίθησιν εἰς τὴν ἐκπλή- ρωσιν τῆς θείας επαγγελίας, εἰμὴ συνεχῆς προσπάθεια. Ἄς μὴ ἀποβάλλωμεν τὰ στοι- χεῖα ταῦτα τῆς ἐπιτυχίας ἀφ' ἡμῶν. Ἡ ἱστο- ρία ἀποδεικνύει πόσον ὀδυνηρὰ εἶναι αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ἀπεμπολήσεως καὶ πόσον δυσίατοι αἱ πληγαί, αἱ ὁποῖαι γεννῶν- ται. Ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθὸν ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ περὶ αὐτοῦ. Θὰ εἴμεθα ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι θ' ἀφήσωμεν τὸ πῦρ τῶν ἱερῶν Ἐστιάδων νὰ σβεσθῇ, ἀπολείποντες εἰς τοὺς μεθ' ἡμᾶς τὴν αἰώνιον ἡμῶν κατάκρισιν; Ὅχι βέβαια. Τοῦ- ναντίον θέλομεν τὸ μεταδώσει ἀφθονώτερον, πλουσιώτερον καὶ πλέον λαμπρόν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ

Ἡ κυρία τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας ἐγευμά- τισε μὲ τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Ὠραία, ὡς ἦτο, πλουσία, διακεκριμένη, εὐγενής, περιεβάλλετο ἀπὸ τὰ μύρα τῶν θαυμαστῶν της καὶ ἀπὸ τὸν λιβανω- τῶν τῶν φίλων της. Γύρω της ἡ χάρις, ἡ εὐδαιμο- νία, τὸ μεϊδιάμα, ἡ χαρὰ. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦτο εὖ- τυχῆς δι' ὅλους.

Ἐγευμάτισε λοιπὸν φαιδρῶς, ἐσχόρπισε τὸ πνευμά της εἰς τοὺς συνδαιτημόνας τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἀφοῦ τὸ γεῦμα ἐτελείωσεν, ἀπεσῦρθη εἰς τὰ ἄδυται τοῦ κομποῦ της καλλυνηρίου. Ἐκεῖ ἤρχισεν τὸν ἀπογευματινὸν της καλλωπισμὸν Ποιὸς θὰ ἐμποδίσῃ τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι ὡραία; ποίος θὰ τὴν μεμφθῇ, διότι προσπαθεῖ νὰ ἀρέσῃ; Καὶ ἡ κυρία ἐκείνη ἐξήσκησε τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς γυναικός· δι' αὐτὸ, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καλλυ- νηρίον της, ἔφερεν ὄλην τὴν ἀναγεννηθεῖσαν πρῶ- τὴν νεότητά καὶ εἰς τὴν κομψότητα τῆς περιβολῆς της ὄλην τὴν ἀφάνταστον χάριν. Ἄν τὴν συνήντα κάποιος ποιητῆς, ἴσως ἐνεπνέετο κανὲν ἀριστουρ- γηματάκι· ἂν καλλιτέχνης, θὰ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἔχῃ ὡς πρότυπον ἀδράς ὡραιότητος καὶ ἀνυποκρίτου καλοσύνης. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ἂν συνητήθη, ἀλλὰ κατῆλθεν ἀπὸ τὸ μέγαρόν της, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου τὴν ἀνέμενε τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητον.

— Ἐνα γύρον εἰς τὸ δάσος! εἶπεν εἰς τὸν ἀνα- μένοντα τὴν διαταγὴν της ὀδηγόν.

Ποιητικὴ ψυχὴ. Τώρα μὲ τὴν πρώτην δειλὴν ἐκκόλαψιν τῆς ἀνοιξέως τὸ δάσος λαμβάνει ἐν ἐπί- χαρι μυστήριον, τὰ πρῶτα ἀρώματα διασχίζουν τὸν αἰθέρα καὶ ναρκόνουν τὰ νεῦρα, ἡ πρώτη ἀνοιξίς διανοίγει διὰ τὰς ψυχὰς τοὺς ἀνθουστρω- μένους δρόμους τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων.

Ἡ κυρία ἐκείνη ἀνέπνευε τὸ ἄρωμα αὐτὸ, ἐνῶ τὸ πλήθος ἠραιόνητο βιαστικὰ πρὸ τοῦ αὐτοκινή- του τῆς εὐτυχημένης ἐκείνης κυρίας. Ὁ περιπά- τος ἐτελείωσεν. Εἰς μίαν διαταγὴν της τὸ αὐτοκί- νητον ἐπιστρέφει εἰς τὴν πόλιν καὶ σταματᾷ πρὸ ἑνὸς καταστήματος. Ἡ κυρία κατέρχεται ἐλαφρά, βιαστικῆ, ὄλη χάρις καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ κατά- στημα. Κάτι πρόκειται ν' ἀγοράσῃ. Τί ἄλλο ἀπὸ κανὲν κόσμημα ἢ ἀνθοδέσμη; Ἐπιστρέφει εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον της. Τώρα τὸ αὐτοκίνητον ἐκ νέου σταματᾷ. Ἡ κυρία κατέρ- χεται, τὸ ἀποπέμπει καὶ ἀναβαίνει ἐλαφρά, ἐπί- χαρις τὴν κλίμακα ἑνὸς μεγάρου. Ζητεῖ κάποιον τὸν περιμένει ὑπομονητικὰ. Εἶναι ὁ σύζυγός της ἢ ἄλλος; Ὅποιοσδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι, τί ἄλλο θ' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ ροδαλὸν ἐκεῖνο στόμα, παρὰ λόγους ἔρωτος καὶ τρυφερότητος; Τὰ κόκκινα χεῖλη, ποῦ ἐθώπευσεν ὁ μυρωμένος ζέφυρος, θὰ διψοῦν βέβαια ἀπὸ φιλία, ἀπὸ θωπείας. Δι' αὐτὸ καὶ περιμένει ὑπομονητικὰ. Τέλος ἐκεῖνος ποῦ ζητεῖ ἐπανῆλθεν, ἐμβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλ' ἡ συνέντευξις ἐτελείωσε σχεδὸν πρὶν ἀρχίσῃ. Διήρκησεν ἕξ λεπτά, τόσα, ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ ἐκκενωθῇ ἐν περιστροφῶν.

Ὅταν παρῆλθον τὰ ἕξ ἐκεῖνα λεπτά, ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο ἀπέσυραν ἕνα νεκρὸν καὶ μίαν φονέα. Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τοὺς συστήσω. Εἶναι ἡ κυρία Καγιώ, εἶναι ὁ Καλμέτ!

Ἡ πρώτη ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν της ἡ κυρία Καγιώ, ἦτο:

— Τὸν ἐφόνευσα, διότι αὐτὸ ἐπέβαλλεν ἡ τιμὴ μου, ἡ τιμὴ τοῦ συζύγου μου.

Χαριτωμένη ἀπάντησις. Κάτω ἀπὸ αὐτὴν καλύ- πτει ἐν δράμα καὶ δὲν φοβεῖται μήπως ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θύματος πορφυρωθῇ καὶ τὸ λευκὸν τῆς τιμῆς περικάλυμμα, τὸ ὁποῖον ρίπτει ἐπ' αὐτοῦ ἀπεγνω- σμένως ἡ ἐγκληματίας.

Ἡ κυρία Καγιώ δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν ἑαυ- τὸν της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐξεμένωσε τὸ περιστροφὸν της κατὰ τοῦ δημοσιογράφου, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κοινωνίαν· εἰς τὰς δύο αὐτὰς δυνάμεις ἐπιβάλλεται ν' ἀνατάμουν τὸν χαρα- κτήρα καὶ τὰς πράξεις της, τὸ ἐγκλημα καὶ τὰς

συνθήκας του, τὰ αἷτια καὶ τὰ ἀποτελέσματά του.

Ἡ ἀριστοκρατία αὐτὴ κυρία διέπραξε τὸν φόνον χάριν τῆς τιμῆς της. Ἐχει καλῶς. Ἀλλὰ τόσον ἄργά ἐξῆλθον τὸ αἶσθημα αὐτὸ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της;

Σύζυγος ἄλλου καὶ μήτηρ ἐρωτοτρόπει ἐνόηως καὶ ἐπρόδιδε τὸν ἄνδρα της — χίλια ἐπιστολαὶ τὸ μαρτυροῦν — χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ προδιδεδεμένου, μέχρις οὗ ἐκεῖνος — τελευταῖος ὡς πάντοτε συμβαίνει — τὸ ἔμαθε καὶ τὴν ἀπέ- πεμψε. Τότε οὐδὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ἡ τιμὴ; Τότε δὲν ἠσθάνθη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της κάτι νὰ θίγε- ται, τότε δὲν εἶχεν ἐξυπνήσει ἀκόμη αὐτὸ τὸ φοβε- ρὸν θηρίον τῆς συνειδήσεως;

Παρῆλθον τὰ ἔτη. Ἡ κυρία Καγιώ ἐξηκολούθει πάντοτε μὲ τὸν ἴδιον χρόνον τὴν ἠθικὴν ἀντίλη- ψιν, ἐπὶ πλέον ἀνεμίνυετο εἰς τὴν πολιτικὴν, εἶχε τὸν δάκτυλόν της κ' ἰ τὴν ἐπιρροὴν της πάντοτε εἰς ὅλα τὰ πολιτικὰ σκάνδαλα, εἰς ὅλας τὰς δολο- πλοκίας, εἰς ὅλας τὰς καταστροφάς. Ἀπὸ τὸ κομ- ψὸν σαλονάκι της διηύθυνεν ὡς μάγισσα τὰ πρό- σωπα καὶ τὰ πράγματα. Ἐνέπνευε σκάνδαλα, ἐνε- θάρρυνε διαπληκτισμούς, ἐνέτεινε διενέξεις, ὑπε- βοήθει καταστροφάς. Τότε μεθ' ὅλ' αὐτὰ οὐδὲν ἔλε- γεν εἰς αὐτὴν τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς; Ἐκοιμᾶτο τὸ φοβερὸν αὐτὸ θηρίον ἀκόμη;

Εἰς δημοσιογράφος ὅμως εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντι- δράσῃ. Εἶχεν ἀπέναντί του ἕνα ὑπουργὸν ἄλλο- πρὸσαλλον. Κατὰ τὴν κρίσιν του, ἔπρεπε νὰ πῆσῃ ἀπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ θώκου, τὸν ὁποῖον ἐξεμεταλ- λεύετο καὶ δι' αὐτὸ ἡ δημοσιογραφικὴ γραφὴς ἐχά- ραττε Φιλιππικὸς κατὰ τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ ὑπουρ- γοῦ, κατὰ τοῦ διγνώμου ἐκεῖνου πολιτικοῦ. Ὁ δημο- σιογράφος ἐδημοσίευσεν καὶ μίαν παράγραφον ἀπὸ ἑν γράμμα· ἦτο γράμμα τοῦ κ. Καγιώ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε στείλλει εἰς τὴν τότε ἐρωμένην του.

Ἄλλ' εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς ἐξυπνᾷ, θίγεται, ὀγκοῦται, ἐπαναστατεῖ. Ὅταν διέ- πραττε τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, ἡ τιμὴ της, ἡ τιμὴ τῶν συζύγων της δὲν ἐθίγετο· τὴν στιγμὴν ὅμως, καθ' ἣν ἐπαπειλεῖται μίᾳ ἀποκάλυψις, τὸ πρᾶγμα ἄλ- λάσσει, ἡ τιμὴ τῆς κυρίας Καγιώ ἐπανεστατῆσε.

Λοιπὸν, μελετᾷ τὸ ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐπι-βάλλει ἡ τιμὴ, καὶ ὀπλιζέται ἐν ὀνόματί της μὲ κυνισμόν καὶ μὲ παραφροσύνην. Ζητεῖ νὰ τιμο- ρήσῃ ἕνα, ζητεῖ ἐν θύμῃ καὶ δημιουργεῖ περισσό- τερα τῶν τριῶν; Τὸν ἄνδρα της, τὸν ὁποῖον νομί- ζει ὅτι ὑπερήσπιζεν, ἑαυτήν, ἡ ὁποία ἀνταλ- λάσσει τὸ μέγαρόν της μὲ τὴν ἑγρὰν φυλακὴν τοῦ Σαιν Λαζάρ, τὴν φήμην της, ἡ ὁποία ἐτρώθη φοβερά, τὴν κόρην της, τὴν ὁποῖαν λέγει, ὅτι ἀγαπᾷ, τὴν πατρίδα της, τὴν ὁποῖαν λέγει, ὅτι λατρεῖ.

Ἴσως μοῦ παρατηρήσῃ τις, ὅτι ἐλησμόνησα τὸν φονευθέντα.

Ὡ! αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ποῦ δὲν ἔπεσε θύμα, αὐτὸς ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκε νὰ κατασυν- τρήσῃ· διότι μὲ τὰ γεννηθέντα σκάνδαλα, μὲ τὴν δίκην, ἡ ὁποία θὰ ἐπακολουθήσῃ, μὲ τὴν πτώσιν τοῦ Καγιώ, μὲ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς συζύγου του, νεκρὸς ἐξεδικήθη πλειότερον ἢ ἐὰν ἔζη.

Ἴδου τί γίνεται χάριν τῆς τιμῆς. Ἐξάπαντος δὲν ὑπάρχει ποικιλώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν περὶ αὐτῆς ἀντίληψιν, ἀφοῦ τολμοῦν ὑπὸ τὸ ὠραῖόν της ὄνομα νὰ στεγάζωσι τόσας ἀτιμίας.

Θ. Κ. Μ.

Ἐπερατώθη ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ΘΑΝΑΣΙΜΟΥ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

εἰς κομψὸν, καλλιτεχνικὸν καὶ εἰκονογραφημένον τόμῳ Τιμὴ 5 γρόσια. Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἡ ΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ Ἄσ' Ὀλα

ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚΩ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩ ΣΥΛΛΟΓΩ

Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Ἐν ὑπερόχως ὥραϊον σύνολον ἀπετέλεσεν ἡ κοσμικὴ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ συγκέντρωσις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων τοῦ Γ' Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος.

Ἡ εὐρεῖα ἐκείνη αἴθουσα ἀπεδείχθη πρὸ τοῦ τόσον ἀθρόως συρρέυσαντος πλήθους μικρὰ καὶ στενόχωρος, διότι ὄχι μόνον αὕτη ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχόμενον δωμάτιον τῶν κοσμητῶρων καὶ τὰ θεωρεῖα καὶ ἡ εἴσοδος ἔστενον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν προσελθόντων. Ἴνα δὲ δείξωμεν τὸ πρωτοφανές τῆς συρροῆς, ἀναφέρομεν, ὅτι ὅσοι προσῆλθον καὶ πέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὠρισθείσης ὥρας, ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποχωρήσωσι, μὴ δυνηθέντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦ συρρέυσαντος ἀκροατηρίου ἡμιλλᾶτο ἐπιτυχῶς πρὸς τὴν περιωπὴν αὐτοῦ. Πρόσωπα ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλοῦτου, ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας μας, ἀντιπροσωπεύοντα τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Πολιτείαν, τὰ Γράμματα, τὸ Ἐμπόριον, προσῆλθον εἰς τὴν Ἡμερίδα αὐτὴν, ἥτις θέλει μείνει εἰς ὄλους τοὺς παρευρεθέντας ὡς μία ὥραία ἀνάμνησις.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐκόσμηι πλείοτερον τὴν αἴθουσαν καὶ παρείχεν εἰς αὐτὴν μίαν αἰγλήσσαν καὶ χαριτωμένην ὄψιν, ἦτο ἡ ἀφθονος παρουσία τοῦ ὥραϊου φύλου, τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ στολίσῃ τὴν Ἡμερίδα μας διὰ τῆς ἐπιχαρίτου παρουσίας του καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸν τύπον μιᾶς κοσμικῆς συγκεντρώσεως πρωτίστης γραμμῆς, τὴν ὁποῖαν σπανιώτατα ἔχουσι νὰ παρουσιάσωσι τὰ κοινωνικὰ χρονικά μας.

Τὴν Ἡμερίδα ἐτίμησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Ε', ἀντιπροσωπευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱερολογιωτάτου Δευτερεύοντος κ. Ἰωακείμ. Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσῆλθον οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Ἀμασειᾶς κ. Γερμανός, Προύσης κ. Δωρόθεος, Βιζύης κ. Ἀνθιμος, Αἴνου κ. Ἰωακείμ καὶ Σωζοαγαθουπόλεως κ. Δωρόθεος. Ἡ Ἑλληνικὴ πρεσβεία ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ Ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου κ. Κ. Δημαρᾶ μετὰ τῆς κυρίας του καὶ τοῦ κ. Κ. Σακελλαροπούλου, Ἱποπροξένου.

Ἡ τελετὴ, ἀρχίσασα τὴν 4ην μ. μ. ἀκριβῶς, διεξήχθη μὲ πολλὴν τάξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διήρκεσε δὲ περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Μετὰ μικρὰν ἐναρκτήριον προσφώνησιν του, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἄσ' Ὀλα» παρέδωκε τὸν λόγον εἰς τὴν εἰσηγήτριαν κ. Ἐλένην Σ. Μαναήλογλου, ἱατρὸν, ἥτις καὶ ἀνέγνωσε τὴν λίαν ἐμβριθῆ καὶ καλλιπεπῆ τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν εἰσήγησιν, τὴν ὁποῖαν τὸ πλῆθος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς παρηκολούθησεν. Ἡ εἰσήγησις τῆς κ. Μαναήλογλου ἐχειροκροτήθη ζωηρῶς, τὴν δὲ εὐγενεστάτην ἀγορήτριαν, κατελθοῦσαν τοῦ βήματος, θερμότητα συνεχάρησαν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Γεώργιος Ἀποστολίδης, δικηγόρος, μέλος τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦ βήματος ἀποσφραγίζει τὸν φάκελλον τοῦ βραβευθέντος καὶ ἀποκαλύπτεται, ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄγνωστος βραβευθεὶς εἶναι ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἰωάννης Ἀργυρίου.

Μετὰ τοῦτο ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀνδρῶν κ. Νικόλαος Βασιλειάδης, ἱατρὸς, ἀνῆλθε τὸ βῆμα. Ἡ εἰσήγησις τοῦ κ. Ν. Βασιλειάδου, πλήρης ὥραϊων ἐννοιῶν καὶ καταστάλιστος ἀπὸ ζώσας εἰκόνας, κατεχειροκροτήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων κατελθόντα καὶ τοῦτον τοῦ βήματος, διεδέχθη ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης, ὅστις ἀποσφραγίζει τὸν φάκελλον τοῦ βραβευθέντος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βακτήριον ἔργου καὶ ἀναγινώσκει

τὸ ὄνομα : Ἰωάννης Τσουρουκδζής. Ὁ βραβευθεὶς, φοιτητὴς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, παρεπιδημῶν ἐν τῇ πόλει μας καὶ παρὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, προσέρχεται καὶ λαμβάνει παρὰ τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου τὸ χρηματικὸν ἔπαθλον. Τὸν βραβευθέντα χαιρετᾷ τὸ πλῆθος μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν βραβείων, ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης διὰ χαριτωμένου ἐπιλόγου ἀνεσκόπησε τὰ τῆς τελετῆς καὶ ἠὲ χαρίστησε τοὺς προσελθόντας, μεθ' ὃ ὁ Πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος ἐπεσφράγισε δι' ὥραίας προσλαλιάς τὴν ἔλην τελετὴν.

Καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ ὥραία αὕτη Ἡμερίς τοῦ Γ' Κοινωνικοῦ Διαγωνίσματος τοῦ «Ἄσ' Ὀλα», τὸ δὲ προσελθὸν πλῆθος συνεχάρη θερμότητα τὸν ἀγωνοθέτην κ. Ἰωάννην Κεχαγιόγλου, τοὺς ἀγορητὰς καὶ διοργανωτὰς τῆς Ἡμερίδος ταύτης, καὶ ἀπεχώρησε μὲ τὰς ὠραιότερας τῶν ἐντυπώσεων, εὐχόμενον συχνότερον νὰ ἐπαναλαμβάνωνται τὰ Διαγωνίσματα.

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων διεκρίναμεν τὸν κ. Ἀλέξ. Βουτυρᾶν μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κ. Στ. Μαναήλογλου μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Β. Ἐλευθεριάδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βίκτ. Τσαρμπατζόγλου, βουλευτοῦ, τὸν κ. Ἀλέξ. Σπανοῦδην μετὰ τῆς συζύγου του, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰωάνν. Κεχαγιόγλου, τὸν κ. καὶ κ. Ἰσαὰκ Τσαούσογλου, Π. Φωτιάδην μετὰ τῆς συζύγου του, κ. καὶ κ. Π. Β. Θεοδοσιάδου, τοὺς ἱατροὺς κ. κ. Ν. Βασιλειάδην, Γαβριηλίδην, Σαράντην, Π. Κελαϊδίτην, Α. Κρητικόν, Ν. Μακρίδην, Σάτρωπαν μετὰ τῶν κυριῶν των, Γ. Ἀποστολίδην μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς του, Ι. Χρυσάφιδην μετὰ τῆς συζύγου του, κ. καὶ κ. Μιχ. Ταμπουρᾶ, Ἰωακείμ Βαλαβάνην μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς του, Ἀλέξ. Ρηγόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του, Στέφ. Ναρλῆν μετὰ τῶν δεσποινίδων θυγατέρων του, κ. καὶ κ. Νομικοῦ, κυρίαν Αἰκατ. Μέλα μετὰ τῶν υἱῶν της, κ. καὶ κ. Δημ. Δρομοκαίτου, κ. Γεώργιον Μουρατιάδην, φαρμακοποιόν, μετὰ τῆς συζύγου του, κ. Χ. Μαυρόπουλον μετὰ τῆς συζύγου του, Εὐθὺμ. Μαυρίδην μετὰ τῆς κυρίας του, κ. καὶ κ. Μ. Θεοτοκά, Λουίζον Ἡλιού μετὰ τῆς συζύγου του, Θαλῆν Ἀντωνιάδην μετὰ τῶν δεσποινίδων θυγατέρων του, Κωνστ. Στεφανίδην μετὰ τῆς κυρίας του, Μ. Στάφαν μετὰ τῆς μητρὸς του, Α. καὶ Δ. Μπέλλου μετὰ τῶν δεσποινίδων ἀδελφῶν των, κ. καὶ κ. Γ. Ζεμπούλη, Δ. Παπαβασιλείου μετὰ τῆς συζύγου του, Μ. Σωφρονιάδην μετὰ τῶν τέκνων του, κ. καὶ κ. Λαζαρίδου, Μ. Καραβοκυρὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς του, κ. καὶ κ. Θ. Ἀργυριάδου, Δημητρακόπουλον μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς του, Κ. Σισκίδην μετὰ τῶν δεσποινίδων ἀδελφῶν του, Κ. Νικόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του, Κ. Θεοδορίδην μετὰ τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς του, Γ. Ριζᾶν μετὰ τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς του, Λεων. Γεωργιάδου μετὰ τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς του, Κ. Παπαδόπουλον μετὰ τῆς συζύγου του καὶ Ἄγαμ. Ἀποστολίδην μετὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Τὰς κυρίας Ἐλένην Παντερμαλῆ, Δόμναν Ἰωσηφίδου, Ἐλένην Ἀνανιάδου, Ἐλ. Στουδίτου, Εὐτέρπην Σαντοριναίου, Ζωὴν Ν. Νικολαΐδου, Εὐλαμπίαν Ν. Θεοδορίδου καὶ τὰς δεσποινίδας Νοεμῆν Ζωηροῦ, Εὐρυδίκην Ἀλεξανδρίδου, Ζωὴν Μελανδινού, Τζανέττου, Σοφίαν Σαραπατά, Θηρεσίαν Ἀνανιάδου, Χοιδᾶ, Ὀλγαν Π. Τσαούσογλου, Φαίδραν Βουτσίνου, Μαρίαν Τσαρκόβσκα, Εὐάγ. Μαρκουίτζου καὶ ἀρκετὰς μαθητριάς τοῦ Ζαππείου.

Καὶ τοὺς κυρίους : Κωνστ. Σπανοῦδην, Ν. Η. Μαργαρίτην, Ἡλ. Ἡλιάσκον, Ἀθ. Ἀποστολίδην, Γ. Ἀρβαντιδὴν, Μ. Ρακτιβάν, Ὀδ. Ἀνδρεάδην, Ν. Πανταζόπουλον, τοὺς ἱατροὺς : Μ. Μωῦσεῖδην, Π. Τιβέριον, Ἀν. Ἀντωνιάδου, Ν. Νικολαΐδην, Ἰω. Παπαδόπουλον, Ἰ. Ἰωαννίδην, τὸν κ. Μ. Στάγγαν, γυμνασιάρχην τοῦ Ζωογραφείου, τοὺς καθηγητὰς κ. κ. Ἀθ. Ἰωάννου, Κ. Κωνσταντίνου, Χ. Σῶρον, Δ. Πριφτην, Μ. Αὐθεντόπουλον, Χρ. Πανταζίδην, Δ. Ἰωαννίδην, τοὺς κ. κ. Ἀνδρ. Βλαστόν, Γ. Ζαπραΐδην, Ν. Σγουρίδην, Δ. Γιαννανόπουλον, ἀρχιμ. Χριστοφ. Κίσσην, Κ. Μαυρίδην, Ἀρμ. Χαμουδόπουλον, τοὺς δημοσιογράφους κ. Δ. Δαμασκηνόν, Β. Ἡλιάδην, Γ. Λαμπρίδην καὶ Ν. Καμαλακίδην, τοὺς κ. κ. Αρ. Δημόπουλον, Ἀβραάμ Τσαούσογλου, Θ. Ἀνθομελίδην, Κ. Μελίδην, Χ. Ἀναγνωστίδην, Μ. Πρωτέκδικον Γ. Παπαδόπουλον, Κ. Δημητριάδην, Κ. Σταυρίδην, Α. Στογγιαννίδην, Ἀλέξ. Φωτιάδην, Δ. Ζαφειρίου, Στυλιανίδην, Μπόν, Α. Φρίμμελ, Ἀλέξ. Ἰορδανίδην, Βελιτζανίδην, Γεώργ. Γρ. Χρηστίδην, ἀντιπροσωπεύς τοῦ Συλλόγου «Ἡρακλέους» καὶ «Ἀχιλλέως», τοὺς κ. κ. Ι. Χαλαραμπίδην καὶ Κλ. Ἀναστασιάδην, μέλη τοῦ προεδρείου τοῦ Φιλεκπ. Συλλόγου Χαλκηδόνος, Γ. Πολίτην καὶ Ἐρ. Γραμμενίδην ἐκ τῶν ἰδρυτῶν αὐτοῦ, Χρ. Χρηστίδην, Γ. Σαραβάνον, Ἀθ. Κωνσταντινίδην, Γ. Συναδινόν, Ν. Παπαδόπουλον καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμονας, λογίους, ἐμπόρους, τῶν ὁποίων δὲν ἔχομεν πρόχειρα τὰ ὀνόματα.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΟΝΤΟΣ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Ιερολογ. ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΟΣ κ. ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ μετὰ τοσαύτης στοργῆς παρακολουθοῦσα τὰς τύχας τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ συνεξελισσομένη μετὰ τοῦ Γένους, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ αἰσθανθῆ ἑνδιαφέρον διὰ τὸ ἀπασχολῆσαν ἡμᾶς σήμερον ζήτημα. Σχετίζεται τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ ἐμβάλλει εἰς δικαίας ἀνησυχίας τοὺς κηδομένους — καὶ τίς ὁ ἀδιαφορῶν; — τοῦ τε ὑλικοῦ καὶ ἠθικοῦ αὐτοῦ μεγαλείου.

Ὅταν ἔθνη συντεταγμένα καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτῶν εὐρισκόμενα, ἀλλόφρονα κρούουσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐπὶ τῇ μειώσει τῆς κανονικῆς συζήσεως τοῦ ὄγκου αὐτῶν, εἶνε μὲ τὸ περιπλέον δεδικοιολογημένη ἡ ἀνησυχία ἡμῶν ἐπὶ τῇ μεταδόσει τοῦ

κακοῦ τούτου εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον πολλαχῶς ἐπὶ αἰῶνας δεκατισθὲν καὶ εἰς τὸ 1/5 τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ πληθυσμοῦ περιορισθὲν, κέκληται οὐδὲν ἦττον νὰ διαχαράξῃ ὡς φωτεινὸν μετέωρον νέαν τροχίαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ.

Τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν φιλογενεῖς καὶ πλήρεις θετικοῦ πνεύματος ἄνδρες, διωργάνωσαν τὸ Διαγώνισμα τοῦτο, ὅπως διευκρινισθῶσι τὰ αἰτία καὶ ὑποδειχθῶσιν ἀκολουθῶν τὰ μέσα τῆς θεραπείας τοῦ διαγνωσθέντος νοσήματος.

Πρὸς τούτους ἅπαντας πάρειμι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ὅπως διαβιβάσω καὶ ἐπιδαψιλεύσω τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ σεπτοῦ μοι Αὐθέντου, τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Γερμανοῦ.

Μετὰ τῆς ἱερωτέρας συγκινήσεως ἐπιτελῶν τὴν ἀνατεθεισάν μοι ἐντολήν, εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς, ὅπως τὰ ἐνταῦθα τοσοῦτω εὐστόχως ἀναπτυχθέντα, ἀπηχῆσιν ἀνά τὸ Γένος σύμπαν, ὡς πνοὴ τοῦ νέου θετικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον δέον νὰ διαπνέῃ ἡμᾶς.

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Ἱερολογιώτατε ἀντιπρόσωπε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος,
Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται,
Ἐξοχώτατε,
Εὐγενέσταται Κυρίαί,
Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Ἄν τὸ τρίτον ἤδη μέχρι σήμερον λαμβάνωμεν τὴν τιμὴν, εισηγούμενοι Κοινωνικά Διαγωνίσματα, ὅπως παρουσιαζώμεθα πρὸ ὑμῶν, τοῦτο πρῶτιστά πάντων ὀφείλεται εἰς ὑμᾶς, οἵτινες διηγήσατε τὴν εὐρείαν καὶ γεραρὰν ταύτην αἴθουσαν διὰ τῆς εὐγενοῦς ὑμῶν παρουσίας. Τὸ πρὸς τὸ ἔργον μας εὐμενὲς αὐτὸ ἑνδιαφέρον, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἡμῶν ἐνίσχυσιν καὶ χρησιμεύει ὡς ἡ ὠραιότερα ἔνδειξις τῆς χρησιμότητος τῶν τοιούτων Διαγωνισμῶν, οἵτινες, θίγοντες καὶ ἐν θέμα ἐκάστοτε, πάντοτε ζωτικὸν καὶ σπουδαῖον, προκαλοῦσι τὴν ἀνταλλαγὴν γνώμων καὶ τὴν συζήτησιν, ἧτις, ἂν δὲν ἄγῃ πάντοτε μέχρι τῆς λύσεως, κάμνει ἐν γενναῖον βῆμα πρὸς αὐτὴν καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ὑπὸ τῶν κυρίων εισηγητῶν ὠραῖαι ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων μελέται. Δι' αὐτό, ἐλπίζω, ὅτι πάντες ὑμεῖς θέλετε μετ' ἐμοῦ ἐνωθῆ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ὀφειλομένων χαρίτων, τόσον πρὸς τὸν εὐγενῆ ἀγωνοθέτην κ. Ἰωάννην Κεχαγιόγλου, ὅστις εὐρησθήτη νὰ προσφέρῃ τὰ χρηματικά ἐπαθλα, ὅσον καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, τὸν πάντοτε προθύμως φιλοξενούντα τὴν συγκέντρωσιν ἡμῶν ταύτην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς δύο Ἑλλανοδίκοις ἐκ Κυριῶν καὶ Κυριῶν Ἐπιτροπᾶς, αἵτινες συνετέλεσαν εἰς αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοῦ Διαγωνίσματος.

Τὸ Γ' τοῦτο Διαγώνισμα προὔταθη τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, ἡ δὲ διορία πρὸς ἀποδοχὴν ἔργων παρετάθη, ἐξ αἰτίας εὐνοήτων λόγων, μέχρι Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐξελέγησαν αἱ δύο Ἑλλανόδιοι Ἐπιτροπαί, καὶ ἡ μὲν τῶν Κυριῶν ἀπετελέσθη ἀπὸ τὰς κυρίας Ἐμμανουηλίδου Ἐλένην, Ἰωσηφίδου Δόμναν, Κεχαγιόγλου Ἐλένην, Μαναήλογλου Ἐλένην, Τσαούσογλου Εὐγενίαν καὶ Φωτιάδου Νίαν, τῶν δὲ Κυριῶν ἀπὸ τοὺς Ἀποστολίδην Γεώργιον, Βαλαβάνην Ἰωακείμ, Βασιλειάδην Νικόλαον, Θεοτοκᾶν Μιχαήλ, Μακρίδην Νικόλαον καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ 'Απ' Όλα'.

Αἱ Ἐπιτροπαί, ἀνεξαργήτως ἀλλήλων ἐργασθεῖσαι, ἐπεράτωσαν τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτὰς ἔργον καὶ ἐξέλεξαν τοὺς Εισηγητάς των. Ἡ μὲν τῶν Κυριῶν τὴν κυρίαν Ἐλένην Μαναήλογλου, ἡ δὲ τῶν Κυριῶν τὸν κ. Νικ. Βασιλειάδην.

Τὸ θέμα τὴν φορὰν ταύτην περιστρέφετο περὶ τὸ παρατηρούμενον γεγονός τῆς ἀγαμίας τῶν νέων μας. Εἶναι, βλέπετε, πολὺ ἑνδιαφέρον καὶ θέμα ἀπέραντον. Ὁ γάμος εἶναι ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, εἶναι ὁ θεσμὸς ἐμείνος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἡ καλ-

λίτερον εὐθὺς μετὰ τὸν δεύτερον ἄνθρωπον, καὶ θὰ λήξῃ ἔσχατος ὄλων τῶν θεσμῶν εὐθὺς ὡς ἀπολείπει τὴν ζωὴν ὁ προτελευταῖος ἀντιπρόσωπος τῆς πλάσεως. Διὰ μέσου ὄλων τῶν μακρῶν αὐτῶν αἰῶνων, τοὺς ὁποίους διήλθε, διεμορφώθη κατὰ τοὺς ποικιλωτέρους τρόπους, ἔλαβε τὰς διαφορωτέρας ὑποστάσεις, ἀλλ' οἷόςδηποτε καὶ ἂν παρουσιάσθη πρὸ ἡμῶν, ὁ γάμος πάντοτε ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τῆς κοινωνίας μας καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς καὶ ἡ διαίωσις, ὄχι μόνον τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς γενικῶς, ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον τοῦ ἔθνους, τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας. Ὡς τοιοῦτος ὁ γάμος δὲν ἔπαυσε πάντοτε διὰ τὴν διανοουμένην ἀνθρωπότητα νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῆς καὶ ἦτο ἐπόμενον ν' ἀκουσθῶσιν αἱ ποικιλωτέροι καὶ αἱ ἀντιφατικώτεροι τῶν γνώμων δι' αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς αὐτὸν πρόσωπα καὶ πράγματα: τὰς γυναῖκας, τὴν προῖκα, τὴν συζυγιὴν εὐτυχίαν καὶ διὰ τὰς . . . πενθεράς. Οὕτως ἔχομεν δύο ἀλληλοσυγκρουόμενα κοινωνιολογικά στρατόπεδα, τὸ μὲν ὑπερμαχοῦν τοῦ γάμου καὶ τὸ ἕτερον κατακρίνον αὐτόν· καὶ παρουσιάζεται ὅ,τι εἰς τὸ κομικὸν ποίημα τοῦ Ἰδ' αἰῶνος Miroir du Mariage, ὅπου μερικοὶ ὑποστηρίζουν τὸν γάμον καὶ ἄλλοι ἐπιτίθενται κατ' αὐτοῦ λάβρως.

Ἄλλ' ὁ γάμος δὲν εἶναι μόνον τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῶν κοινωνιολόγων· εἶναι ὁ πόθος κάθε εὐγενοῦς καὶ ὠραίας ψυχῆς. Τὸ παιδί, εἴτε ἄρρεν εἶναι εἴτε θήλυ, ὅσονδήποτε προσκεκολλημένον καὶ ἂν εἶναι εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του, ὅσονδήποτε καὶ ἂν τὴν λατρεύῃ, φθάνει εἰς μίαν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποῖαν δημιουργεῖται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἐν κενόν, καὶ ἐκ τοῦ κενοῦ τούτου αἰσθάνεται δυσφορίαν καὶ πλῆξιν. Ἐννοεῖ κατόπιν, ὅτι, πρὸς πληρῶσιν τοῦ κενοῦ τούτου, οὐδὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συντελέσῃ, ὅσον μία ἄλλη ὑπαρξὶς, εἰς τὴν ὁποῖαν ρίπτει τὰς προτιμήσεις του. Καὶ ἰδοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρχίζει νὰ ποθῆ, νὰ ὀνειρεύεται, νὰ πάσχη καὶ νὰ δημιουργῆ διὰ τῆς φαντασίας του τοὺς ὠραιότερους πύργους τοῦ ἔρωτος, ὅπου θὰ κατοικήσῃ μετὰ τὴν ἐκλεκτὴν του. Κάθε λοιπὸν ὑγιῆς ψυχὴ ποθεῖ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς διὰ τοῦ γάμου καὶ κάθε σκέψις τῆς εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλα ταῦτα, εἶναι παρατηρημένον, ὅτι μία ἐφεκτικότης κρατεῖ τὴν νεότητα ἀπὸ τοῦ νὰ πῆξῃ τὴν συζυγικὴν φωλεάν τῆς, μία τάφρος καὶ ἐν μεσότοιχον ἀναστέλλει τὴν εὐγενῆ ὀρμὴν τῆς. Πόθεν προέρχεται ἡ ἐφεκτικότης αὕτη; ποῖοι μοχθηροὶ ἐργάται ἔσκαψαν τὴν βαθεῖαν αὐτὴν τάφρον καὶ ἀπὸ ποῖα κακόζηλα ὑλικά ἀποτελεῖται αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν μεσότοιχον, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τοὺς νέους νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων; Ἰδοῦ τί ἐρωτᾷ τὸ σημερινὸν Διαγώνισμα.

Βεβαίως δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐμὲ νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὸ θέμα αὐτό. Τὸ ἀνέπτυξαν οἱ διαγωνισθέντες καὶ θὰ τὸ ἐκθέσωσιν οἱ κύριοι Εισηγηταί, τοὺς ὁποίους εὐθὺς ἀμέσως θέλετε ἀκούσει. Δι' αὐτό, μὴ θέλων, κρατῶν τὸ βῆμα πλειότερον, νὰ σχηματίξω μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτῶν μεσότοιχον, κάμνω ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ὀφείλον νὰ πράξω: κατέρχομαι δηλαδὴ τοῦ βήματος, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τύχῃ τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἐπὶ τούτοις τὸν λόγον ἔχει ἡ Εισηγήτρια τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν κυρία Ἐλένη Μαναήλογλου.

ἘΚΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ὑπὸ τῆς κυρίας ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΜΑΝΑΗΛΟΓΛΟΥ

Ἱερολογιώτατε ἀντιπρόσωπε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος,
Σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι,
Ἐξοχώτατε,
Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Ὅταν ἡ τῶν Κυριῶν Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ μοὶ ἀνέθηκε τὴν εἰσηγήσειν τοῦ παρόντος Διαγωνίσματος, ἐνεθυμήθην τοὺς ὀλίγους στίχους, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἀνέγνωσεν εἰς προηγούμενον Διαγώνισμα ἡ κυρία Παντερμαλῆ, τοὺς ἀναφερομένους σταῖς γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποῦ μόνην τους ἐνασχόλησιν εἶχον νὰ φοροῦν τὴν μπιμπίλα καὶ τὸ σάλι καὶ νὰ λέγουν ἀναμεταξύ τους «λίγα λόγια ζυπνητά, τρώγουσαι κάστανα ψητά», χωρὶς νὰ ἐπιδιώκουν δάφνας φιλολογικὰς καὶ ἐκφώνησιν λόγων ἀπὸ τοῦ βήματος Συλλόγων. Καὶ ἐσκεπτόμην, ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν δι' ὀλίγον, ἀλλὰ δι' ὀλίγον μόνον, μετεφερόμην ὀπίσω εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μέχρις ὅτου τελειώσῃ τὸ Διαγώνισμα τοῦ «Ἄσ' Ὄλα» καὶ παρέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ τὸ πικρὸν τοῦτο ποτήριον. Δυστυχῶς ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων παρήλθε καὶ ἰδοὺ ἐγὼ πρὸ ὑμῶν, εἰσηγήτρια θέματος δυσκολωτάτου καὶ λίαν ἀκανθώδους εἰς χεῖλη γυναικός: «Ποῖα τὰ αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν νεανίδων ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀρθῶσιν;» Ἴδου τὸ προτεινόμενον πρόβλημα. Βεβαίως οἱ φιλόμουσοι ἀκροαταί, οἱ συνελθόντες σήμερον, ἤλθον διὰ νὰ ἀκούσωσι τὰς σκέψεις τῶν διαγωνιζομένων, ἀλλὰ πάντως καὶ διὰ ν' ἀντιληφθῶσι τὴν ἀτομικὴν ἰδέαν τῶν εἰσηγουμένων. Πῶς λοιπὸν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποφύγω τὴν τελευταίαν ταύτην δοκιμασίαν χωρὶς νὰ προσκρούσω εἰς τὰ εἰθισμένα; Ἐβασάνισα πολὺ τὸν νοῦν μου, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ εἶναι θηλυκός, ἐγέννησε τὴν ἐξῆς ἀπλουστάτην ἰδέαν: οἱ εἰσηγηταὶ εἶναι δύο, εἰς Κύριος καὶ μία Κυρία· δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἀξιώτιμος συνάδελφός μου θὰ διαπραγματευθῇ τὸ θέμα τοῦ μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἐμβρίθειαν καὶ σοβαρότητα· διατί λοιπὸν νὰ κουράσω καὶ ἐγὼ τὸ ἀκροατήριον, διατρέχουσα συγχρόνως τὸν κίνδυνον ἐπικινδύνου συγκρούσεως; Δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως, Κύριοι, ὅτι ἐν τῶν προτερημάτων τοῦ φύλου μας εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ἐν δὲ τῶν ἐλαττωμάτων ἡ ἀτολμία· συνενοῦσα ἂν δύο ταῦτα ὡς γυνή, ἀφίνω τὸ πεδῖον ἐλεύθερον εἰς τὸν συνάδελφόν μου καὶ ἀρκοῦμαι νὰ προδῶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀποσταλέντων ἔργων.

Τὰ ἔργα, ἅτινα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἐκ Κυριῶν Ἐπιτροπὴν, ἀνέρχονται εἰς 15· ἐκ τούτων τὰ 8 φαίνονται γραφέντα ὑπὸ γυναικῶν, τὰ δὲ 7 ὑπὸ ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἐὰν πραγματικῶς τὰ 8 πρῶτα εἶναι ἔργα γυναικεῖα, μετὰ μεγάλης μου λύπης θὰ παρατηρήσω, ὅτι ἀντεπροσώπευσαν κάκιστα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁμοφύλων των. Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ὑποβληθεῖσαι μελέται ὑποπίπτουν εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα: «ἔλληψιν στοιχειώδους κρίσεως καὶ τελείαν ἀσυναρτησίαν ἰδεῶν»· ἐκεῖ, ὅπου ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται μία σκέψις ὀρθή, μία κρίσις ὑγῆς, ἐπακολουθεῖ νέα σκέψις, τόσον παράλογος, τόσον στρεβλή, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων ἐκπληκτος σταματᾷ, μὴ κατορθῶντων νὰ ἀνεύρῃ τὸ νῆμα τῆς διατυπωμένης ἰδέας. Ἐξ ἄλλου, φαίνεται, ὅτι κατὰ σύμπτωσιν ἔτυχον ὄλαι ζηλότυποι καὶ κακαί, διότι πᾶσαι σχεδὸν δεικνύουσι μῖσος ἀσπονδον, τυφλόν, διὰ τὰς πλουσίας κοινωνικὰς τάξεις. Πᾶσαι ἀνεξαιρέτως παρουσιάζουσι τὰς πλουσίας νεανίδας μετὰ τὰ μελανώτερα χρώματα· κυρίως τὰς χαρακτηρίζουν ὡς ἀνηθικούς, διεφθαρμένους μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ὡς καλυπτούσας διὰ τοῦ χρήματός των τὰ χειρότερα ἐλαττώματα· παραθέτουσα τὰς ἰδέας των ταύτας, κρίνω ἀνάξιον καὶ νὰ θελήσω κἂν νὰ τὰς ἀντικρούσω. Κακῶς ἀντιληφθεῖσαι τὸν σκοπὸν τοῦ Διαγωνίσματος, εὔρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ χύσωσι τὴν χολὴν των ἐπὶ ἀρισμένης κοινωνικῆς τάξεως, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν εὐθύνεται διότι ὡς ἐκ τοῦ πλούτου τῆς δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ζωῆς ἀνετώτερον. Ἐν γένει οἱ πλεῖστοι τῶν διαγωνισθέντων ἔγραψαν μὴ μελετήσαντες τὸ θέμα των. Ἰδέαι τῆδε κάκεισε ἀβασανίστως ληφθεῖσαι, ἐρρίφθησαν ἀτέχνως καὶ συγκεχυμένως ἐπὶ τοῦ χάρτου· δὲν ἐφρόντισαν τοῦλάχιστον νὰ μᾶς παρουσιάσωσι τὰ ἔργα των ὡς τερπνόν, ἂν

ὄχι ὠφέλιμον, ἀνάγνωσμα. Ἐν καὶ μόνον ἔργον, τοῦ Κάποιου, διακρίνεται διὰ τὴν χάριν καὶ τὸ ἀπέριττον τοῦ ὕφους, εἶναι δὲ λυπηρόν, ὅτι τὸ περιορισμένον τῶν σκέψεων τοῦ ἐστέρησε τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ βραβείου. Ὅλοι σχεδὸν ἀνομολογοῦσιν, ὅτι ἡ σπουδαιότερα αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν νεανίδων εἶναι ἡ ἔλληψις προικός, οὐδεις ὅμως ἐξετάζει ἐπισταμένως τὸ πῶς εἶναι δυνατόν καὶ τὸ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρθῇ αὕτη.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις διὰ τὸ σύνολον τῶν ἔργων· ἔλθωμεν τώρα εἰς ἐν ἕκαστον ἰδιαιτέρως.

Ἡ **Ξανθίππη**, μὴ ἀνταποκρινομένη οὐδόλως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγωνίσματος, περιορίζεται νὰ δώσῃ εἰς τὰς νέας μας μερικὰ μαθήματα καλῆς συμπεριφορᾶς. Εὐτυχῶς μᾶς ἀποζημιώνει ἐν μέρει, διότι ἐν τῇ ρύμη τοῦ λόγου τῆς τῆς διαφεύγει, ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἐλιζήριον τῆς ἀθανασίας· ἰδοὺ αὐτό: «μία καλὴ μαγεύρισα», διότι αὕτη, κατὰ τὴν **Ξανθίππη**, μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἀσθενείας, ἰατροῦς καὶ ἰατρικά.

Ἡ τῆς **Ἀμαρυλλίδος** μελέτη εἶναι τοσοῦτον ἐστερημένη παντὸς λογικοῦ εἰρμού ἰδεῶν, ὥστε μᾶς ἐνθυμίζει τὸ «πλίνθοι τε καὶ κέραμοι».

Ἀναφέρουσα τὸ ἔργον, τὸ ὑπογραφόμενον **Εἰς ἀγαμὸς νέος**, παρακαλῶ τοὺς κυρίους βουλευτάς μας νὰ λάβωσιν ὑπὸ σημείωσιν τὰς ἰδέας του πρὸς ἄρσιν τῶν ἐμποδίων τοῦ γάμου: «Κατάργησις τῆς στρατιωτικῆς θητείας τῶν νυμφευομένων ὄρφανὰς καὶ ἐλάττωσις ταύτης εἰς τοὺς ἐγγάμους ἐν γένει. Παρακώλυσις τῆς μεταναστεύσεως διὰ νόμου»· ἰδοὺ καὶ τὸ κορύφωμα: «Ἀπαίτησις ὅπως τὸ Διαιτητικὸν Δικαστήριον τῆς Χάγης ἐμποδίσῃ τοὺς πολέμους».

Ἡ **Ἀγγελικὴ Φάχη** φέρει ὡς ἀξίωμα, ὅτι αἱ πολύφερνοι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὠραῖαι, ὡς ἐκ τῆς εὐμαρείας, εἰς ἣν διάγουσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι φιλήδονοι καὶ πείσιμονες· ὅτι ζητοῦσι νέους πλουσίους, οἱ ὅποιοι ἐπίσης εἶναι μικρόνοες, κακῆς ἀνατροφῆς καὶ ράθυμοι· μὴ εὐρίσκουσαι λοιπὸν καὶ εἰς αὐτοὺς καταλλήλους συζύγους, μένουσι μέχρι τοῦ 60, ἀναμένουσαι τὸν Μεσσίαν. Μᾶς παρουσιάζει κατόπιν τὰς νέας τῆς μεσαίας τάξεως ὡς ἡμιμαθεῖς, ζητούσας νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀριστοκράτιδας καὶ ἀναζητούσας σύζυγον ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως. Ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, εἰς ἣν καὶ μόνην εὐρίσκει νέας, δυναμένας νὰ ὑπανδρευθῶσιν ὡς ἐκ τῶν πολλῶν των προτερημάτων. Ἐμπρὸς λοιπὸν, φίλαι νεάνιδες, ὅσαι εἶχατε τὴν τύχην νὰ εὐνοηθῆτε διὰ τοῦ πλούτου, ἀποταχθῆτε τῷ Σατανᾷ, σκορπίσατε τὰ πλοῦτή σας καὶ μεταβληθῆτε εἰς πτωχὰς ἐργάτιδας, ἐὰν ὁ Ὑμέναιος σᾶς προσμειδᾷ καὶ θέλετε νὰ ἀποκτήσητε σύζυγον.

Τὸ **Ἀγριολούλουδο** εὐρίσκει ὡς σοβαρὰν αἷτιαν τῆς ἀγαμίας τὴν σπουδὴν τῶν νεανίδων μέχρι τοῦ 20 ἔτους καὶ τὴν μελέτην πολλῶν ἐλλειπῶν βιβλίων· νομίζει, ὅτι ἡ ἀνηθικότης τῶν νέων τρομάζει τὰς νεανίδας. Αἰτιᾶται ἀκόμη τὰς μαρὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας γεννᾶσι τὰ μικρὰ λογικὰ τῶν νεανίδων. Ἄτυχαι νεάνιδες! θὰ νομίζετε βεβαίως, ὅτι ἀνὴρ εἶναι ὁ γράφων! ὄχι, εἶναι ὁμόφυλός σας, ἐξακολουθοῦσα νὰ σᾶς στολίζῃ εἰς ἀρκετὰς ἀκόμη σελίδας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου. Εὐτυχῶς εἰς τὸ τέλος μᾶς δίδει καὶ τὴν συνταγὴν τοῦ γάμου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐξῆς: νὰ ὑπανδρεύωμεν τὰς μὲν νέας εἰς ἡλικίαν 18, τοὺς δὲ νέους εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν· νὰ δωρῶμεν τὰς νεανίδας καὶ νὰ μὴ τὰς πωλῶμεν· νὰ σβύσωμεν ἀπὸ τὸ λεξικὸν τὰς λέξεις πλοῦτος—ζηλοτυπία. Μέχρις ὅτου ὅμως οἱ σοφοὶ μέλλοντες Ἀκαδημαῖκοί μας ἀποφασίσωσι τὸ τελευταῖον τοῦτο, σβύνομεν ἡμεῖς τὸ ὄνομά τῆς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν βραβευθησομένων.

Τὸ **Λυκόφως** φαίνεται νὰ εἶναι πράκτωρ κάποιας ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, διότι ὡς κυριώτερον μέσον πρὸς ἄρσιν τῆς ἀγαμίας προτείνει τὴν ἄμα τῇ γεννήσῃ τέκνου ἀσφάλειαν αὐτοῦ εἰς ἐταιρίαν ζωῆς μέχρι τοῦ 20 ἔτους, οὕτως ὥστε εἴτε ἄρρεν εἶναι εἴτε θῆλυ, μόλις φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν, νὰ ἔχῃ ἀμέσως ἐν ποσὸν πρὸς ἀντικατάστασίν του.

Ἡ **Ἀληθσις** ἀφιερώνει ἀρκετὰς σελίδας διὰ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι οἱ νέοι μας ὀφείλουν νὰ ἀγοράζωσι προνόμια διὰ νὰ πλουτίσωσι καὶ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην προικός· τὴν ἰδέαν δὲ ταύτην συνέλαβεν ἐκ τοῦ ὅτι εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς νέους Εὐρωπαϊοὺς, καταγινομένους νὰ καταμετρῶσι τὸν δρόμον καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι εἶναι ὑπάλληλοι τῆς Ἐταιρίας τῶν Τηλεφῶνων, περιελθούσης δυστυχῶς εἰς χεῖρας εὐρωπαϊκάς.

Θέλει να διδάξωμεν τούς έπαρχιώτας, ότι αι Πολίτισσαι δέν είναι *τρελλαί, γλωσσοῦδες, κακοῦργοι, βιτριολίστριαι!* Αυτόπαρηγορείται, ότι οί πόλεμοι και τά διάφορα άλλα μεγάλα γεγονότα θά τούς αναπτύξωσιν, ἄστε να νυμφεύωνται νεάνιδας τῆς Πόλεως. "Ας μη ἀπελπίζωνται λοιπόν αι νέαι μας· ή καλή ἀρχή ἔγινε· δύο-τρεις πόλεμοι ἀκόμη και ἰδοῦ ή ἀγαμία αἴρεται τοῦ κόσμου. Προσπαθεῖ ἀκόμη να διδάξῃ τούς νέους να μη ζερναλίζουν τά κορίτσια και ἀναφωνεῖ: «"Αθλιοι ἄνδρες, σοφισταί, Φαρισαῖοι! σιωπή, δέν ἐντρέπεσθε! ὁ "Αδάμ ἔδωσε τὸ μῆλον εἰς τὴν Εὐαν!" Ἴδοῦ μία γυνή με σθένος· διὰ να ὑπερασπίσῃ τὸ φύλον τῆς, δέν διστάζει να ἀνατρέψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς δημιουργίας.

Ὁ *"Αναρμόδιος* εὐρίσκει, ότι ὁ γάμος εἶναι μία πρᾶξις οἰκονομολογική· ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς στηριζόμενος, λέγει μερικὰ περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ γάμων· ζητεῖ ὅπως ὅλαι αι γυναῖκες ἐργάζωνται, ὅπως ἔλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν. Φαίνεται ότι θά ἔχη σχηματίσει πολὺ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ γυναικείου φύλου, διότι χαρακτηρίζει τὰς νέας ὡς ὀργανισμοὺς ἀτελεῖς, ἐν μόνον ἐπιζητοῦντας, τὸν ἄνδρα, εἰς ὃν θά προσκολληθῶσιν.

Ὁ *Φιλαλήθης* κρίνει ἐν πρώτοις, ότι οἱ διαγωνισμοὶ εἶναι λαχεῖα, εἰς ἃ ἐπιτυχάνουσιν οἱ τυχηροί. Νομίζει ότι ὁ σημερινὸς γάμος κατήντησε κτηνεμπόριον· ότι ὅλαι αι πλούσιαι νεάνιδες εἶναι διεφθαρμέναι, ὑπανδρευόμεναι μόνον και μόνον διότι καλύπτουν με μερικὰς χιλιάδας λιρῶν τὴν ἐστιγματισμένην τιμὴν των. Αἱ νέαι αὐταὶ ἀπογοητεύουσιν ἀμέσως τούς συζύγους των, οὔτοι δὲ ἀποτρέπουσι τούς φίλους να νυμφευθῶσιν και οὔτω προκύπτει ἐν μέρει ή ἀγαμία. Κρίνω περιττὸν να ἐπεκταθῶ ἐπὶ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ πλήρους ἀσυναρτησιῶν.

Ὁ *Οὔτις* ἐπιθυμεῖ να διαίρεση τὴν κοινωνίαν εἰς διαφόρους τάξεις και να δώσῃ διάφορον ἀγωγὴν εἰς ἐκάστην· ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην τῆς ἀγαμίας εἰς τὸν ἀσυγχώρητον ἐγωισμόν και τὴν ἀπρονοησίαν τῶν γονέων, οἵτινες πᾶν ἄλλο φροντίζουν εἴ να μορφώσωσιν τὰ τέκνα των πρὸς γάμον. Τὸ λίαν σύντομον τοῦ ἔργου δέν ἐπιτυγχάνει να δώσῃ σαφὴ ἀντίληψιν τῶν ἰδεῶν του.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τρία ἔργα, ἅτινα χρήζουσιν ἰδιαιτέρας προσοχῆς ὡς σχετικῶς τελειότερα.

Τὸ *Ρῶδον τοῦ φθινοπώρου*. Εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον παρατηροῦμεν κάποιαν ταξιδέτησιν ἰδεῶν· αι ἰδέαι ὅμως αὐταὶ εἰς μερικὰ σημεῖα ἀλληλοσυγκρούονται παραδόξως· ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς κακίζει τὴν χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν ὡς ἐμποδίζουσιν τὸν γάμον, ἀφ' ἑτέρου ζητεῖ τὰ ἀμερικανικώτατα μικτὰ ἐκπαιδευτικὰ κέντρα, ὅπου διὰ τῆς συσχέτισεως και τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως θά προέλθουν αι συμπάθειαι, αι καταλήγουσαι εἰς τὸν γάμον. Ἐξ ἄλλου ζητεῖ ὅπως ή χειραφέτησις γίνετα ἐν μέτρῳ, ὡστε ὑπανδρος γυνή, ἀφίνουσα τὰς οἰκιακὰς φροντίδας εἰς μητέρα ή ἀδελφὴν, να δύναται να ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά της. Ὅπως δὴποτε τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι σχετικῶς καλλίτερον τῶν ἤδη ἀναφερθέντων, διότι, ἂν και στερῆται πρωτοτυπίας, παρουσιάζει ἐν σύνολον ἐργασίας λογικῆς.

Ὁ *"Εταστής* εὐρίσκει, ότι ή κυριώτερα ἀφορμὴ τῆς ἀγαμίας εἶναι ή λειπανδρία· διὰ να μᾶς πείσῃ, παραθέτει διαφόρους στατιστικὰς γεννήσεων ἀρρένων και θηλέων, μᾶς μανθάνει ότι εἰς τὰ ὀρεινὰ και βραχώδη μέρη, ὡς ή "Ηπειρος και τὸ Μαυροβούνιον, οἱ ἄρρενες δέν πλεονάζουσιν· μᾶς διδάσκει τέλος, ότι

τὸ λιτοδιαίτον τῶν γονέων, τὸ λιπόσαρκον και ή μικροτέρα βαρομετρικὴ πίεσις συντελοῦσιν εἰς γέννησιν ἀρρένων. Κυρίως δ' εἰπεῖν δέν ἀπαντᾷ εἰς οὐδὲν τῶν ἐρωτημάτων τοῦ Διαγωνίσματος, ἀλλά, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς λειπανδρίας, μᾶς παρουσιάζει ὅλα τὰ κακὰ ὡς προερχόμενα ἐκ ταύτης· βασιζόμενος εἰς ἰδικὰς του στατιστικὰς μελέτας, λέγει, ότι ἂν ὅλοι οἱ ἐπίγαμοι ἄνδρες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνυμφεύοντο, πάλιν θά ἐπερίσσειον 120,000 νεάνιδες. Ἄν ὁ *"Εταστής* ἐμελέτα και τὰς λοιπὰς αἰτίας τῆς ἀγαμίας με τὴν ἰδίαν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς παρουσίασε τὴν λειπανδρίαν, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ότι θά ἔγραφεν ἔργον ἄξιον ἀλλοίας ἐκτιμήσεως. Παραδόξως ὅμως, ἐνῶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔργου του μᾶς δίδει τὴν συνταγὴν τῆς γεννήσεως τῶν ἀρρένων, εἰς τὸ τέλος καταλήγει, ότι ή λειπανδρία εἶναι ἀθεράπευτος και θλιβόμενος σφόδρα ἐπὶ τούτῳ, παραθέτει μερικὸς στίχους τοῦ Marion. Ἐπειδὴ με ὄλην μου τὴν καλὴν θέλησιν δέν κατώρθωσα να εὐρω ἐν σημεῖον, εἰς ὃ να ἀποδώσω τούς στίχους τούτους, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ότι ἠθέλησε να μᾶς δείξῃ τὸ πρὸς τὸ σιχουργεῖν τάλαντόν του, διότι παραθέτει και μετάφρασιν ἔμμετρον τῶν στίχων τούτων.

Ὁ *Φαναριώτης* νομίζει, ότι τὰ βάρη και αι εὐθύναι τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τρομάζουσιν τούς νέους και τούς ἀποτρέπουσιν τοῦ γάμου· ότι ὁ γάμος ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας εἶναι ἀποτέλεσμα οἰκονομολογικῶν συνδυασμῶν, ὧν τὴν κατωτέραν βαθμίδα κατέχει ὁ ἔρως· ότι ὁ ψευδοπολιτισμὸς τῶν γυναικῶν τὰς καθιστᾷ θρασεῖας και ὀχληράς, σιερούμενας δὲ τῶν στοιχειωδῶν οἰκοκυρικῶν γνώσεων. Ἐξετάζει περισσώτερον διατί ὀφείλουσιν να ὑπανδρευωνται αι νέαι, παρὰ διατί δέν ὑπανδρευονται. Μέρμεται τὰς πτωχὰς νεάνιδας, ότι με κλειστὰ μάτια παίρνουν τὸν πρῶτον τυχόντα, προτρεπόμεναι ὑπὸ τῶν γονέων των μόνον και μόνον διὰ να ἀποκατασταθῶσιν, τὰς δὲ πλουσίας, ότι ἀφίνουν να πίπτουν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐπιτηδειότερου προικοθήρα· εἶναι ὅμως ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει, ότι αι πλούσιαι εἶναι θύματα τοῦ πλοῦτος των, διότι οἱ γάμοι των συνδυάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν γονέων χάριν λόγων συμφεροντολογικῶν. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης του θίγει ὅλα τὰ ζητήματα, ἀλλὰ τὰ θαλασσοποιεῖ ὄχι ὀλίγον· τούναντίον εἰς τὸ δεύτερον μέρος δίδει συμβουλὰς ὀρθοτάτας και λίαν πρακτικὰς. Λέγει κάπου, ότι «πρώτιστος σκοπὸς τῆς μορφώσεως τῆς γυναικὸς ὀφείλει να ἦναι ή πρακτικὴ ἀσκησις διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, ή ψυχικὴ και σωματικὴ δύναμις και ή τελεία παρασκευὴ αὐτῆς ὡς συζύγου». Ἴδοῦ μία ἀληθῶς ὡραία ἰδέα, τὴν ὅποιαν ὀφείλουσιν να ἐφαρμόσωσιν πάντες οἱ γονεῖς και παιδαγωγοὶ μας. Ἐπίσης ζητεῖ ὅπως τὰ κορίτσια μας ἀποκτήσουν ἐν ἐπάγγελμα ἀξιοπρεπές, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ δύνανται να ἔλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν· εἰς τὸ τέλος ὅμως, συγχέων τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς με τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιζητήσεως ψήφου διὰ ταύτας, παραθέτει ὀλόκληρον παράγραφον τοῦ Max Nordau, δι' ἧς οὗτος καταδικάζει τὰς γυναῖκας, αἰτινες ἀναμιγνύονται εἰς τὰ κοινὰ.

Ἴδοῦ ἐπὶ τέλος και τὰ δύο τελειότερα ἔργα, τοῦ *Κάποιου* και τοῦ *"Αγνώστου*. "Α! φίλε *Κάποιε*, τί κρίμα! λυποῦμαι με ὄλη μου τὴν καρδιά, ποῦ ή στενοκεφαλιά σου δέν σε ἀφίνει να πάρῃς τὸ βραβεῖον· γιατί να ζητήσης τὴν γνώμην τοῦ μπάρισα σου με ταῖς ἀπρηχαιωμέναις ἰδέαις και να μὴ θέσης εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν τὰς ἰδικὰς σου, ποῦ εἴμποροῦσαν να ἴσαν νεω-

Κυρίαί, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,
ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ

Γαλλικῆς και Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὅλα τὰ εἶδη τῆς προικὸς εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνὰς

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ,"

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ (πρόφην ὑπαλλήλου Γουζαγοριδῶν)

Πόλις, ὁδὸς Γενὶ Δξαμί, Χασκη Χανάμ, ἀριθμ. 15—19.

τεριστικώτεροι; Ο **Κάποιος** ἔχει φίλον ἕνα γέροντα ἔρασιτέχνη ψαρά· ὁ φίλος του αὐτός, ἀπωλέσας σύζυγον καὶ παιδιά, ἀφοσιώνεται στήν φιλία τοῦ **Κάποιου** καὶ γιὰ χατηρί του, τοῦ λέγει ταῖς ιδέαις του εἰς τὴν ἐρώτησίν μας. Λοιπόν, κατὰ τὸν γέρω μπάριπα, ὅσα κορίτσια μένουν ἀνύπανδρα, μένουν γιὰ τὴν ἀνατροφή τους· μένουν, γιὰτὶ δὲν μάθανε τί θὰ εἴπη τιμὴ, «Στὰ χωριά μας, λέγει, κανένα κορίτσι δὲν μένει ἀπάντρευτο ἐκτός ἂν τῶχη ἀδικήσει ἢ φύσις πάρα πολύ. Στὰς πόλεις ὅμως τὸ μεγαλείτερον ἀδικο γιὰ μιὰ κόρη τὸ κάμει τὸ σπιτικό της. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ; διότι ὁ μικρὸς θέλει νὰ φθάσῃ τὸν μεγάλο. Ξεύρεις τὸ παραμῦθι τοῦ βαθρακοῦ; ἔσκασε, γιὰτὶ θέλησε νὰ φθάσῃ τὸ βουβάλι». Ἔχεις δίκαιο σ' αὐτό, καλέ μου μπάριπα, μὰ γιὰτὶ ὕστερα, διὰ νὰ διορθώσῃς αὐτὸ τὸ κακὸ, ζητεῖς νὰ μάθῃ ἢ κοινωνία νὰ χωρίσῃ τὰ άτομα; γιὰτὶ ἀποκλείεις ἕνα πτωχὸν νέον τοῦ νὰ σπουδάσῃ καὶ ἀναπτυχθῇ καὶ ἀπὸ μιὰν νέαν ταπεινῆς τάξεως νὰ ζητήσῃ νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλότερα ἂν ἔχῃ τὰ προσόντα; Γιὰτὶ, φίλε **Κάποιε**, ἐστηρίχθης σὲ μιὰ τέτοια στρεβλὴ ιδέα, ὅταν αὐτὴ ἢ ἱστορία σὲ διδάσκει, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ὑψηλοῦ κατάγονται ἀπὸ οἰκογενεῖας πτωχὰς καὶ ἀσήμους; Γιὰτὶ φωνάζεις, ὅτι τὰ σχολεῖά μας ὀφείλουν νὰ κάμουν τὴν διάκρισιν αὐτῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀνατρέπων ὅλας τὰς ἀρχὰς τῆς παιδαγωγικῆς, ἢ ὅποια ζητεῖ ὅπως ἢ μόνη διάκρισις, ἢ ὅποια γίνεται μετὰξὺ μαθητῶν, εἶναι ἢ τῆς πνευματικῆς ἐπιδόσεως ἐκάστου; Ἄν μᾶς ἔλεγε, ὅτι οἱ γονεῖς ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν σχολὴν ὀφείλουν νὰ φρονιῶν διὰ τὴν ἀνατροφήν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων, θὰ σὲ δικαιώναμεν, ἀλλ' ὅπως παρουσιάζεις τὰ πράγματα δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ σὲ κακίσωμεν. Εἶναι πολὺ ὀπισθοδρομικὸς ὁ φίλος σου ὁ μπάριπα, ἀφοῦ εὐρίσκει, ὅτι ἕνα κορίτσι μὲ ἀνάπτυξι εἶναι ἕτοιμο γιὰ τὸ ράφι καὶ ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ τόσα γράμματα, ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα ποῦ θὰ τοῦ στείλῃ ὁ ἀνδρας του, ὅταν ταξιδεύῃ· νομίζω, ὅτι θὰ παρενόησε τὴν ἐρώτησίν σου καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐρωτᾷς πῶς εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ καλὴ ὑπηρετρία, γιὰτὶ βλέπω νὰ σοῦ λέγῃ, ὅτι μιὰ καλὴ κόρη πρέπει νὰ μὴ εἰξεύρῃ γράμματα, ἀλλὰ μόνον πλύσι, σίδηρο, μαγεῖρευμα καὶ οἰκοκυρεῖο· ὅπως δὴ ποτε δὲν σοῦ εὐχομαι νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα μὲ αὐτὰ μόνον τὰ προτερήματα καὶ προσόντα. Ἔχεις δίκαιον νὰ λέγῃς, ὅτι «ἢ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει καὶ χαρὰ στον ποῦ τὴν ἔχει», μὰ ἀκριβῶς, γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ ἢ γυναῖκα, γιὰ νὰ εἰξεύρῃ τὰς εὐθύνας καὶ τὰ καθήκοντά της, νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι τὸ πλούσιμο καὶ τὸ μαγεῖρευμα ποῦ θὰ τῆς τὸ μάθουν, ἀλλὰ ἢ ἀναπτυξίς καὶ ἢ μόρφωσις. Ἀφοῦ ὁ **Κάποιος** ἐξέθηκε τὰς ιδέαις τοῦ φίλου του, σκέπτεται ἂν ἔχῃ δίκαιον ἢ ἀδικον καὶ μέσα στὰς σκέψεις του αὐτὰς μᾶς παρουσιάζει ἀρκετὰς ἀκόμη αἰτίας τῆς ἀγαμίας. Οὕτω τὴν αὐτοθυσίαν πολλῶν νεανίδων διὰ γονεῖς πτωχοῦς, ἀδελφοῦς ἀναπήρους· κακίζει τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματά μας, διότι δὲν ἀναλαμβάνουσι τὴν φρονίδα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πτωχῶν αὐτῶν νεανίδων· κακίζει ἐπίσης τὸν ψευδοπολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν καὶ εὐρίσκει, ὅτι ὁ τάφος τοῦ γάμου ὑπῆρξαν τὰ διάφορα ἀρώματα τοῦ Ορορονακ, Mikado, Mille fleur κλπ., τὰ ὅποια ἀντεκατέστησαν τὸ ἄρωμα τῆς ἀλουσιᾶς, τῆς μπουγάδας, τοῦ μαγειρειοῦ, ἀλλ' ὁμολογεῖ συγχρόνως, ὅτι εἰς τοῦτο πταῖουν οἱ γαμβροί, οἱ ὅποιοι προτιμοῦν τὴν μυρωδιὰ τῆς Eau de Cologne καὶ τὰ ἀπαλὰ χέρια τὰ μὴ τραχυνθέντα ἀπὸ ταῖς δουλειαῖς τοῦ σπητιοῦ. Ἐν τέλει νομίζει, ὅτι, διὰ νὰ διορθωθῇ τὸ κακὸν τῆς ἀγαμίας, πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὰς οἰκογενεῖας τὸ αἰσθημα τῆς ἀπλότητος, τῆς τιμιότητος, τῆς ἀρετῆς, καὶ κυρίως νὰ κραταιωθῇ τὸ φίλτρον τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ὅπως εἶναι εἰς ὅλα τὰ χωριά μας, εἰς τὰ ὅποια δὲν εἰσεχώρησεν ὁ πολιτισμὸς.

Αὐτὸ, Κύριοι, εἶναι τὸ ἔργον τοῦ **Κάποιου**, γραμμένο μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν καὶ χάριν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴν ὀπισθοδρομικότητα, διότι αἱ πλείστα τῶν ιδεῶν του ἦσαν ἴσως καλά εἰς ἄλλους χρόνους, ὅχι ὅμως εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Περατώσασα τὴν κρίσιν τῶν 14 μνημονευθέντων ἔργων, εὐρέθην ἐν ἀμηχανίᾳ· τί ὀφείλον νὰ κάμω; νὰ κρίνω ἐν ὀλίγοις καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον, τὸ καὶ βραβευθὲν, ἢ νὰ τὸ ἀναγνώσω εἰς ὑμᾶς ὀλόκληρον; προὔτιμησα τὸ δεύτερον, φοβηθεῖσα, ὅτι, ἂν ἀναφέρω ὀλίγας μόνον περικοπὰς, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ καταδείξω τὴν ἀξίαν του, διότι θὰ ἐκινδύνευον ν' ἀκούσω

παρ' ὑμῶν, ὅτι δὲν λέγει τίποτε τὸ νεώτερον τῶν ὄσων ἀνέφερον οἱ ἄλλοι. Βεβαίως, ἂν λάβωμεν καὶ τὰ 14 ἔργα ὁμοῦ, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἐμπεριέχουν, ἀλλ' ὅλα μαζύ, ὅλους τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μᾶς ἀναφέρει ὁ **Ἀγνωστος**· ἐκεῖνο ὅμως ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον δὲν κατάρθωσαν οἱ ἄλλοι, τὴν συγκέντρωσιν, τὸ κατάρθωσεν ὁ τελευταῖος οὗτος, ταξιθετήσας μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τοὺς διαφόρους λόγους τῆς ἀγαμίας καὶ ἐκθέσας αὐτοὺς μὲ ζηλευτὴν συντομίαν καὶ σαφήνειαν.

Ἄρχομαι τῆς ἀναγνώσεώς του, ἀφίνουσα κριτὰς Ἑμᾶς τοὺς ἰδίους.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βραβευθέντος ἔργου τοῦ **Ἀγνωστοῦ**, ἢ κ. Ἑλένη Μανηλόγλου ἐπέρανε τὴν εἰσήγησίν της διὰ τῶν ἐξῆς :

Ἴδου τὸ ἔργον τοῦ **Ἀγνωστοῦ** ἐν ὀλίγοις, ἀνευ ἀπεραντολογιῶν καὶ παρεκβάσεων, παρουσιάζει τοὺς κυριώτερους λόγους τῆς ἀγαμίας· θὰ μοι παρατηρήσῃτε ἴσως, ὅτι φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμά του διὰ τῆς εἰς αἰτοπον ἀπαγωγῆς· ἐξετάζων δηλαδὴ μᾶλλον τὸ διατί δὲν νυμφεύονται οἱ νέοι μας, καταδικάζοντες οὕτω τὰς νέας εἰς ἀγαμίαν· ἀλλὰ εὐρίσκω, ὅτι δὲν ἔχει ἀδικον· αἱ νέαι ὅλαι, ἐκτός σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, εἶναι διατεθειμέναι πρὸς γάμον, ὁ κυριώτερος δὲ λόγος, δι' ὃν μένουσιν, ὡς λέγει ὁ **Ἀγνωστος**, «εἰς τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς», εἶναι ὅτι δὲν εὐρίσκεται ὁ νέος, ὁ ὅποιος θὰ τὰς ζητήσῃ. Θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε εἰς τὰς σκέψεις τοῦ **Ἀγνωστοῦ** νὰ προσθέσω καὶ μιὰν ἄλλην, τὴν ὅποιαν ἀκούω συχνὰ ἀπὸ πλείστους νέους: Ἀπέχουν τοῦ γάμου, διότι φανιάζονται, ὅτι ὁ πρώτιστος ἐχθρὸς ἐνὸς ἐγγάμου ἀνδρὸς εἶναι ἢ σύζυγός του· νομίζω, ὅτι ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς συνάψεως συνοικεσίου, οἱ σκεπιόμενοι οὕτω δὲν ἔχουσιν ἀπολύτως ἀδικον. Δύο πρόσωπα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείσιον ἄγνωστα πρὸς ἄλληλα, διὰ μεσαζόντων προσώπων, τῶν προξενητῶν, γνωριζόμενα, ὑπογράφουσι συμβόλαια δεσμοῦ ἰσοβίου, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι τὴν συμφωνίαν χαρακτηρῶς, ἀνατροφῆς, αἰσθημάτων. Ἐὰν συμφωνήσωσιν, ἔχει καλῶς· ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει ἀρχεται ἐντὸς ὀλίγου ἢ ἐμπόλεμος κατὰστασις. Εἰς ποῖον τὸ σφάλμα; εἰς οὐδένα ἄλλον ἢ εἰς τοὺς γονεῖς, οἵτινες, μὴ παραδειγματιζόμενοι ἐκ τῆς μακρᾶς πείρας τῆς ζωῆς, δὲν σκέπτονται νὰ διδάξωσι τὰ τέκνα των, ὅτι τὸ πρώτιστον καθήκον ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων εἰς γάμον εἶναι ὁ ἀλτρουισμὸς καὶ ὅτι ἢ κατάλληλος καλλιέργεια τῆς ἀρχῆς ταύτης θὰ ἔθειε τὰς βάσεις τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ εὐτυχοῦς ἐγγάμου βίου. Ὅταν ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀπὸ κοινοῦ βίου ἐγνώριζον τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις των, ὅταν ἐσκέπτοντο, ὅτι εἰς τὸν συνεταιρισμὸν αὐτὸν διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ζωὴν χρειάζεται πρὸ παντὸς ὁ ἀλτρουισμὸς, αἱ ἀμοιβαῖαι ὑποχωρήσεις, ὅταν, ὡς ὁ Πλούταρχος λέγει, ὁ μὲν ἀνὴρ διέτασεν ὄχι ὡς δεσπότης δοῦλον, ἀλλ' ὅπως τὸ πνεῦμα τὸ σῶμα, ἢ δὲ γυνὴ ἐρρῦθμιζε τὰς προτιμήσεις της μὲ τὰς τοῦ συζύγου της καὶ ἐμοίραζε μετ' αὐτοῦ ὄχι μόνον τὴν χαρὰν, ἀλλὰ καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὰς σοβαρὰς ἀσχολίας, ὅταν λέγω ἐδιδάσκοντο πάντα ταῦτα, θὰ ἐβλέπαμεν νὰ σχηματίζονται οἰκογένειαι πράγματι εὐδαίμονες καὶ εἰρηνικαί.

Ἄλλὰ παρατηρῶ, ὅτι, παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὰς σκέψεις τῶν διαγωνισθέντων, κινδυνεύω, παρὰ τὰς ἀρχικὰς δηλώσεις μου, νὰ ἀρχίσω φιλοσοφοῦσα, δι' ὃ σπεύδω νὰ τελειώσω, ἐκφράζουσα τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τε τὸν εὐγενῆ ἀγωνοθέτην κύριον Ἰωάννην Κεχαγιόγλου καὶ εἰς τὸν βραβευθέντα **Ἀγνωστον**, τὸν ἐντὸς ὀλίγου γνωστὸν γενησόμενον.

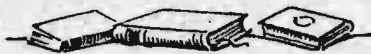
Ἔπονται : Τὸ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν ἔργον, ἢ εἰσήγησις τοῦ κ. Ν. Βασιλειάδου, ἱατροῦ, τὸ βραβευθὲν ἔργον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἄνδρῶν καὶ τὰ ἐπαινεθέντα.

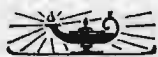
Δ' ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΟΥ 'ΑΠ' ΟΛΑ

ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΑ: 500 ΦΡΑΓΚΑ

ΧΟΡΗΓΙΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Εύρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ν' ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας μας, ὅτι τὰ Κοινωνικὰ ἡμῶν Διαγωνίσματα, τὰ ὁποῖα τόσας ἐπιτυχίας ἐσημείωσαν, συνεχίζονται.

Τὴν φορὰν ταύτην δύο ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἱεραρχίας μας, δύο Μητροπολίται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ἀμασσίας κ. Γερμανὸς μεθ' ἑνὸς ἑτέρου Ἱεράρχου εὐηρεστήθησαν, ὅπως γίνωσιν ἀγωνοθέται τοῦ Δ' Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος, χορηγοῦντες τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων φράγκων.

Ἐπειγόμενοι ν' ἀναγγείλωμεν τὸ εὐχάριστον

τοῦτο γεγονός, ἐπιφυλαττόμεθα, ὅπως εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον δημοσιεύσωμεν τὰ ἐρωτήματα καὶ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνίσματος τούτου.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον οὐνήμεθα ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξαγγείλωμεν, εἶναι, ὅτι κατόπιν θερμῶν συστάσεων, φίλων τῆς Ἐπιθεωρήσεως, ἀπεφασίσθη, ὅπως τὰ Διαγωνίσματα ταῦτα γίνωνται δις τοῦ ἔτους, ἄρα τὸ παρὸν θέλει λήξει περὶ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

Θερμότερα εὐχαριστοῦμεν τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας διὰ τὴν τιμὴν, μεθ' ἧς μᾶς περιβάλλουσι, καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἣν παρέχουσιν εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

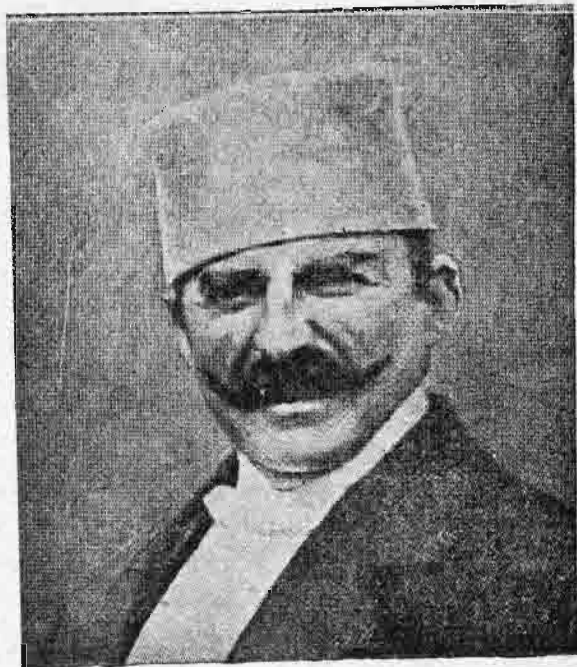
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Γ' Κοινωνικοῦ Διαγωνίσματος τοῦ «'Απ' Ὅλα» καὶ τῆς Ἡμερίδος αὐτοῦ, εὐχαριστοῦμεν θερμότερα τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Γερμανὸν τὸν Ε', διὰ πολλῆς συμπαθείας καὶ πατρικῆς στοργῆς περιβάλλοντα τὴν Ἐπιθεώρησιν, τὴν Σεβ. ἡμῶν Ἱεραρχίαν διὰ τὴν τιμὴν, ἣν μᾶς παρέχει, τὴν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν καὶ τὰς Προξενικὰς ἀρχάς, τὸν κ. Ἰωάνν. Κεχαγιόγλου διὰ τὴν εὐγενῆ ἀθλοθεσίαν, τὰς δύο ἐκ Κυριῶν καὶ Κυριῶν Ἑλλανοδίκους Ἐπιροπάς, αἵτινες, μὲ πολλὴν ζῆλον ἐργασθεῖσαι, ἐπέραναν ἐπιτυχῶς

τὸ ἔργον των, τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, ὅστις πάνυ προφρόνως προσφέρων τὴν μεγάλην αὐτοῦ αἴθουσαν διὰ τὴν Ἡμερίδα, τόσον λαμπρύνει αὐτήν, τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων», τὸν ἐνταῦθα Ἑλληνικὸν τύπον διὰ τὰς συμπαθεῖς αὐτοῦ κρίσεις, τὰς ὁποίας ἐπιδαψιλεύει εἰς τὸ «'Απ' Ὅλα», καὶ δὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Διαγωνίσματος τούτου, τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸ Διαγώνισμα, καὶ ὅλους καὶ ὅλας, οἱ ὁποῖοι, ἐκδηλοῦντες τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν, προσῆλθον εἰς τὴν Ἡμερίδα.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Τουρχάν πασᾶς
πρωθυπουργός τῆς Ἀλβανίας.

Ἐσάτ πασᾶς
ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ἀλβανίας
μὲ τὸ ἐθνικὸν κάλυμμα
τῶν Ἀλβανῶν.

Ἀλβανὸς στρατιώτης.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Εἰς τὰς βασιλικὰς λεμβοδρομίας, αἵτινες διεξήχθησαν εἰς τὸ Μόδι τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, τὰ δύο πρῶτα βραβεῖα ἔλαβον ἡ δεσποινὶς Μ. Κ. Λομβάρδου καὶ ὁ κ. Ν. Σ. Ταπεινός, μέλη τοῦ Λεμβοδρομικοῦ Συλλόγου Ἀντιγόνης, τὰ δύο δὲ δεύτερα ἡ δεσποινὶς Κ. Σοσιίδου καὶ ὁ κ. Κ. Εὐστρατιάδης, μέλη τοῦ Λεμβοδρομικοῦ Συλλόγου Πριγκήπου. Τὰ ἔπαθλα τῶν βραβείων τούτων, τέσσαρα ἀργυρᾶ κύπελλα, ὧν τὰς φωτογραφίας παραθέτομεν, ἐπεδόθησαν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τοὺς βραβευθέντας ὑπὸ τοῦ προεδρείου τοῦ Ἰέν Μόδι Λεμβοδρομικοῦ Συλλόγου.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 566

— Τα γράμματα αυτά τα ξέρω απ' έξω.
 — Τα εδιάβασες βέβαια πάρα πολλές φορές.
 — Το δμολογῶ. Ἀντιπροσώλευον ἓνα παρελθόν πολὺ ἀγαπητόν δι' ἐμέ, ἀλλὰ μάθε το : δὲν προήρχοντο ἀπὸ ἐρωμένων μου, ὅπως τὸ φανιάζεσαι.
 — Μπᾶ! καὶ ἡ φράσις λοιπὸν : «Διητήρησα εἰς τὰ χεῖλη μου τὴν φλόγα τῶν φιλημάτων σου, ἀλλὰ καὶ καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἤσθανόμην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τοῦ μετώπου μου τὴν δροσερὰν θωπιάν τῆς ἀναπνοῆς σου . . .» λέγε μου, αὐτὴ ἡ φράσις ἐγράφη ἀπὸ τὸν Μερὸδ ποῦ σ' ἀγαποῦσε μὲ ἰδανικὸν ἔρωτα!
 — Λωράν, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ποτέ, ποτέ . . .
 — Καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλη ἐπιστολή, δὲν εἶναι ἀπὸ ἐραστήν : «Ζῶ μὲ τὰς συγκινητικὰς ἀναμνήσεις τῶν θωπειῶν σου. Αὐταὶ μοῦ ἀπασχολοῦν τὴν ζωὴν μου καὶ μοὶ καθιστῶσιν ἀδύνατον κάθε ἐργασίαν καὶ κάθε ἄλλην ἀπασχόλησιν . . . Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μὲ τόσην φλόγα, ὅσην οὐδέποτε ἤσθάνθην, ὅσην οὐδέποτε θὰ αἰσθαιθῶ» ;
 — Καὶ ὅμως σοὶ ἐπαναλαμβάνω, Λωράν, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Δὲν εἶναι σφάλμα μου ἂν τὸν ἠγάπησα, δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀλλάξω τὴν καρδιά μου, ἀλλ' εἴμποροῦσα νὰ διαθέσω τὴν θέλησίν μου. Τὸν ἔρωτα αὐτόν, πίστευσέ το, καμμία καταισχύνη δὲν ἐπηκολούθησεν.
 — Ἄν δὲν ἦσο ἔνοχος, δὲν θὰ μ' ἐδέχεσο διὰ σύζυγόν σου. Ὡ! τί ὠραῖον ρόλον ποῦ ἔπαιξα ἐγὼ ὁ ἠλίθιος! Σὲ συνήντησα εἰς τὸ Παρίσι καὶ σὲ ἠγάπησα, καὶ σὲ ἠγάπησα τόσον . . ., ἀναξία!
 — Λωράν!
 — Ὁ πατήρ, ἡ οἰκογένειά σου μ' ἐδέχθη. Σὺ ἦσο κάπως μελαγχολική ὅταν σοὶ ἐξεδήλουν τὸν ἔρωτά μου, σὺ ἐφαίνεσο κάπως ἀφηρημένη, ἐνόμισα ὅτι αὐτὸ ἦτο παρθενοκοὶ ρεμβασμοί, ἀλλὰ σὺ ὠνειρεύεσο ἄλλον, ναί, ἄλλον, τὸν ἄθλιον Μερὸδ, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθεις νὰ ἔχῃς ἐρωμένον σου καὶ ὅταν ἦσο γυναῖκά μου. Ὡ! τί δυστυχία μοῦ ἐπεφυλάσσετο τώρα, τώρα, μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν συζυγικὸν βίον!
 Ἐβάδιζε μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐχειρονόμει νευρικῶς. Ἡ Κλοτίλδη τὸν διέκοψε :
 — Λωράν, εἶσαι ἄδικος. Ἐξέτασε τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγίνα σύζυγός σου. Ἀπὸ τότε ἔχεις νὰ μὲ μεμφθῆς διὰ τίποτε ; Ποῖος θὰ εἴμπορέσῃ νὰ σοῦ δώσῃ στοιχεῖον ὑπονοίας δι' ἐμέ ; Ἀφ' οὔτου μ' ἐγνώρισες, ἀναφύλλισε ὅλας τὰς σελίδας τῆς ζωῆς μου, δὲν τρέμω . . . Δὲν εἴμπορεσα μὲν νὰ λησμονήσω τὸν ἔρωτα, ποῦ εἶχα εἰς τὸν Μερὸδ, διότι ἐπρεπε νὰ ξεριζώσω τὴν καρδιά μου, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρωσ αὐτὸς πλέον εἶχε μεταβληθῆ εἰς εὐγνωμοσύνην, εἰς ἐκτίμησιν, εἰς φιλίαν . . .
 Ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς λόγους τῆς καὶ ἠκολούθει τὰς θλιβεράς του σκέψεις.
 — Ἀθλία! Ἀγαπᾷς τὸν Μερὸδ καὶ ὅμως μὲ παίρνεις ὡς ἄνδρα σου καὶ ἔχεις τόσον θράσος ἀκόμη, ὥστε, διὰ νὰ διαιωρίζῃς τὸ σφάλμα σου, εἰς τὸ πρῶτό σου παιδί δίδεις τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ σου. Ξέρω τὸ γιατί. Γιατὶ εἶναι παιδί μιᾶς ἀτίμου, εἶναι παιδί νόθο . . .
 — Λωράν, εἶναι τρέλλα νὰ πιστεύῃς σὲ τέτοιαις μαύρες σκέψεις. Λωράν, θέλεις λοιπὸν νὰ σκοτωθῶ διὰ νὰ σοῦ δείξω, ὅτι ἤμην σύζυγός σου πιστὴ καὶ τιμιά ; Λυπήσου με!
 — Καὶ ὁ ἔρωσ σου διὰ τὸν Μερὸδ ἦτο τόσον μεγάλος, ὥστε καὶ τὰ κορίτσια του, τὰ παιδιὰ αὐτὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας, τὰ ἐκράτησες σὰν ἰδικά σου, καὶ τὰ ἀγαπᾷς τρελλά.
 Ὁ μαρκήσιος ἐξηντημένος ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖόν του ἐμάζευσε τὰ μοιραῖα ἐκεῖνα γράμματα καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν γονατισμένην Κλοτίλδην.
 — Πάρε ὀπίσω τὸ παρελθόν σου, κρύψε τὸ ἐγκλημά σου καὶ ἔσο ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀτιμίαν, ποῦ τόσον ἀργὰ ἀνεκάλυψα. Σοῦ ἀποδίδω τὴν ζωὴν, διότι αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ σου.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκτύπησαν τὴν Κλοτίλδην εἰς τὴν κεφαλὴν. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε βάλει κάτι βαρὺ μέσα εἰς αὐτάς, διότι

μὲ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο ἡ Κλοτίλδη ἐξηπλώθη ἀναίσθητος· εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Μπαρζεμόν τὴν παρετήρησε συναφρωμένος. Δὲν ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐφαντάζετο ὅτι τῷ παίζει κωμῶδιαν. Ἐπερίμενε.

Καὶ ὅταν ἡ Κλοτίλδη συνήλθεν, ὅταν προσεπάθησε νὰ στηριχθῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἔτρεμεν ὑπὸ τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς καὶ κατέπεσεν ἐκ νέου.

— Σήκω ἐπάνω, Κλοτίλδη, αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶναι πολὺ ὀχληρὰ δι' ἐμέ. Θέλω νὰ μείνω μόνος.

— Λωράν, οὔτε ἓνα λοιπὸν λόγον συμπαθείας δὲν ἔχεις δι' ἐμέ ; οὔτε ἓνα λόγον συγγνώμης ; Λωράν, δὲν εἶμαι ἔνοχος, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν καρδίαν. Σοῦ τὸ εἶπα. Πρὸ ὀλίγου προσέβαλες τὴν γυναῖκα. Δὲν σοῦ ἀπήντησα. Προσέβαλες τὴν μητέρα, ἔκλινα τὴν κεφαλὴν. Ἐρριψες διὰ τὸν Ἰάκωβον ἓνα ὑπαινιγμόν, τὸν ὁποῖον δὲν τολμῶ νὰ ἐπαναλάβω . . . Καὶ ὅμως δὲν ἀπήντησα. Ἐὰν ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ πλήξῃς τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἔχεις ὅμως τὸ καθήκον νὰ σεβασθῆς τὴν μητέρα, τὴν μητέρα τὴν ἀγνήν, τὴν ἀκηλίδωτον.

— Σιώπα. Ἐχε τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτιμίας σου.

— Ἀποσύρομαι, Λωράν, διότι δὲν θὰ εἴμπορέσω νὰ σὲ πείσω. Αὐτὸ εἶναι πολὺ λυπηρὸν. Ὅλαι αἱ φαινομενικαὶ ἐνδείξεις εἶναι ἐναντίον μου. Θὰ ὑποστῶ λοιπὸν τὰς συνεπειὰς των. Τί ἀποφασίζεις, Λωράν, δι' ἐμέ, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ;

— Δὲν τὸ ἀπεφάσισα ἀκόμη. Πήγαινε εἰς τὰ δωμάτιά σου, θὰ σκεφθῶ, αὔριον θὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὰς ἀποφάσεις μου.

Ἡ Κλοτίλδη διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἐκεῖνος τὴν ἐκάλεσε καὶ μὲ τὸν δάκτυλον τῆς ἔδειξε τὰ γράμματα.

— Τὰ ἔξεχασες! τῆς εἶπε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα.

Ἦνωσεν ἐκεῖνη τὰς χεῖρας καὶ ἐξῆλθε κλονιζομένη. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἡ δυστυχὴς ἔμεινε ἐπὶ πολὺ βυθισμένη εἰς πενθίμους σκέψεις.

— Εἶμαι χαμένη, εἶμαι χαμένη, ἀκόμη καὶ τὰ δύο αὐτὰ κορίτσια κατεστράφησαν ἐξ αἰτίας μου.

Ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς πολὺ ἀσθενῆ, ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐγευματίσαν μόναι, διότι καὶ ὁ μαρκήσιος δὲν κατέβη διὰ νὰ φάγῃ.

Τὴν ἐπομένην ὅμως ὁ πύργος οὐδεμίαν μεταλλαγὴν παρουσίαζεν. Ὁ μαρκήσιος ἐπανέλαβε τοὺς συνειθισμένους περιπάτους του. Μόνον ὅταν τὰ δύο κορίτσια ἐπλησίαζον διὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν, ὅπως ἔκαμνον πάντοτε, ἐκεῖνος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντη.

Ἡ κυρία Μπαρζεμόν ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του τὰς σκέψεις του. Δὲν τὸ κατώρθωνε. Ἐφαίνετο πρὸς αὐτὴν τυπικῶς εὐγενής, ἐν τούτοις εἰς τὸ βλέμμα του ὑπῆρχε κάποια σκληρότης.

Δύο ἡμέραι παρήλθον τοιοῦτοτρόπως. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Κλοτίλδη τὸν συνήντησεν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἐπεριπάτει μόνος.

— Λωράν, τί σκέπτεσαι ;

— Περιμένετε.

Ἐκεῖνη ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ, αὐτὸς ὅμως ἀπεμακρύνθη βιαίως.

Ἡ Κλοτίλδη τὴν νύκτα τοῦ ἔγραψε μίαν μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔθεσεν ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του ὅταν ὁ μαρκήσιος ἐσηκώθη τὸ πρωί, εὔρε τὸ γράμμα. Ἐγνώρισεν τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικός του, τὸ ἔθεσεν εἰς ἓνα ἄλλον φάκελλον καὶ τὸ ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἦτο ὁ προσβληθεὶς. Δὲν ἐσυγχώρει.

Τέλος τὴν τρίτην μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην ἡμέραν, ὁ μαρκήσιος συνηντήθη μὲ τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὴν ἐπλησίασεν. Ἡ μαρκησία ἔτρεμεν, ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἤκουε τὴν ἀπόφασιν τοῦ συζύγου τῆς. Ἐγουνπέτησε διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἱκευτικὰ καὶ πλήρης ἀγωνίας. Καὶ διὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ, διὰ μιᾶς τελευταίας παρακλήσεως τοῦ λέγει δύο φορές :

— Λωράν! Λωράν!

(ἀκολουθεῖ)

Εἰς τὸ προσεχές :

3. Οἱ ἔρωτες τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ Μερὸδ.

Ἀγοράσατε ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ «ΑΠ' ΟΛΑ» τὸ εἰς ἰδιαιτέρον εἰκονογραφημένον τόμον ἐκτυπωθὲν αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα :

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ.

Γρ. Β. Ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν δεκτὰ καὶ γραμματόσημα,

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΥΣΤΕΡΙΣΜΟΙ

‘Ομολογῶ, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ κατορθώσω καὶ διὰ τοῦτο οὔτε κἀν ἐπιχειρῶ, ἀλλ’ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχω νὰ συνάξω ὅλα, ὅσα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς λέγουν ἢ συζητοῦν τὰ τρυφερά μας ἡμίση διὰ τὴν κυρίαν Καγιῶ, σὰς βεβαιῶ, ὅτι θὰ εἶχα τὴν καλλιτέραν ἢ μᾶλλον τὴν μοναδικὴν συλλογὴν τῆς προόδου, τὴν ὁποίαν ἔχει κάμει ὁ γυναικεῖος ὑστερισμός.

Κάθε ὄμιλος, κάθε συναναστροφὴ κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἀναλόγως τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντός των, ἔχουν καὶ τὰς περὶ τῆς κυρίας Καγιῶ ἰδιαιτέρας σκέψεις των.

Καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν συμφωνεῖ, μολονότι ὅλαι συναντῶνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον, εἰς τὴν αὐτὴν βᾶσιν, τὴν βᾶσιν τοῦ ὑστερισμοῦ.

Καὶ εἰς τί νομίζετε ἀποβλέπει ὁ ὑστερισμός των;

‘Απλούστατον.

Εἰς τὸ νὰ μᾶς ἀποδείξουν, ὅτι δὲν χωνεύουν μὲ κανένα τρόπον τὴν ἀνδρικήν ὑπεροψίαν, ὅπως λέγουν, δι’ αὐτὸν ἢ δι’ ἐκεῖνον τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον πρέπει πολὺ νὰ σκεφθῆτε, διὰ νὰ τὸν ὀνομάσετε σοβαρόν.

* *

Κάμνω ἀρχὴν ἀπὸ μίαν γνωστὴν λογίαν μας, ἢ ὁποία ἰδοῦ πῶς σκέπτεται διὰ τὴν ἡρώδα της:

— ‘Ω, σεῖς οἱ ἄνδρες, τὰ τέλεια πλάσματα τοῦ δημιουργοῦ, μὲ τὸν ἄρτιον νοῦν καὶ τὰ τόσα ἄλλα προσόντα σας, διὰ τὰ ὁποῖα πάντοτε ξεπάξεσθε! Δὲν ἦτο τέτοιος ἀρὰ γε καὶ ὁ Καλμέτ;

— Μάλιστα, καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Εὐγέ σας. Τοῦ ἐπετρέπετο λοιπὸν νὰ σύρη ἔτσι μέσα στὴν ἐφημερίδα του τὸ ὄνομα μιᾶς ὑπουργίνας;

— Μά, ἀφοῦ εἶχε λόγους!

— Τί λόγους ἠμποροῦσε νὰ εἶχε, παρακαλῶ; Τί λόγους; Δὲν ξεύρετε, ὅτι ὄσουσδήποτε λόγους καὶ ἂν ἔχη κανεὶς διὰ μίαν γυναῖκα, πρέπει νὰ σταματᾷ ἐνώπιον περιβάλλοντος, ὁποῖον τὸ περιβάλλον τῆς κυρίας Καγιῶ;

— Αἶ, καλὰ. Καὶ ἂν δὲν σταματᾷ;

— Τὸν σταματᾷ τότε τὸ ρεβόλβερ καὶ...

* *

‘Εφοβήθηκα, διότι μὲ τὸν ὑστερισμόν της καὶ τὰς ζωηροτάτας χειρονομίας, ποῦ ἔκαμε τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ σιωπήσω, ἀφοῦ, ἄλλως τε, ἤρχισε νὰ σκαλιζῆ κάποιον συρτάριον τοῦ γραφείου της, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο παράδοξον νὰ ξεπροβάλλῃ κανὲν ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖον, ἀλλὰ μαδὰμ Καγιῶ, θὰ ἐνεργοῦσεν εἰς βάρος μου.

* *

Τὸ ζήτημα Καγιῶ δὲν ἀφῆκεν ἀσυγκίνητον καὶ μίαν γειτόνισσάν μου, χήραν πρὸ τριετίας καὶ μὲ τὴν βαρυτάτην κατηγορίαν στὴν ῥαχίν, ὅτι τὸν μακαρίτην της τὸν ἔσπανε πολὺ συχνὰ στὸ ξύλο, «ὄχι ἀπὸ κακίαν, ἀλλ’ ἔτσι,

ἀπὸ νεῦρα», ὅπως ἡ ἰδία ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ διατείνεται.

Συνήνησα καὶ αὐτὴν πρὸ ἡμερῶν εἰς γειτονικήν βεγγέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπαιρνε καὶ ἔδινεν ἡ κυρία Καγιῶ.

Ἡ χήρα εἶχεν ἐπάνω της τὸ ζήτημα χονδρικῶς, καὶ αὐτὴ καὶ μόνη ἐννοοῦσε νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς τὴν παραίαν.

Περισσότερον ὅλων ἐπείραξεν ἐμέ, μὲ κᾶτι μάλιστα πολὺ πικρὰ λόγια, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ὑστερισμός καὶ ἡ κακία της κατὰ παντὸς τοῦ ἀσχήμου μου φύλου τὴν ἔκαμνε νὰ γίνεταί πολὺ περισσότερο παρ’ ὅ,τι πρὸγματι εἶναι ὠραία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀσχημαλόγια, τὰ ὁποῖα μὲ τόσον θυμὸν ἔλεγε κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν γένει, καὶ τῶν δημοσιογράφων ἰδία.

Ἦλθε μάλιστα καὶ ἡ σειρά τοῦ μακαρίτου της, κατ’ ὅσον, οὐδ’ αὐτόν, τρία τῶρα χρόνια ἀναπαύομενον στὰ σκότη τοῦ τάφου, ἐννοοῦσε νὰ ἀφήσῃ ἡσυχον.

Καί, προσπαθοῦσα νὰ κατεβάσῃ χαμηλότερα τὸ ὑπερυψωθὲν κοντὸ μανῆκι τῆς καλοκαμωμένης ρόμπας της, μᾶς ἔλεγε ροδοκόκκινη καὶ συγκεκριμένη:

— Μάλιστα, κύριοι, μάλιστα, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι ἔτσι μόνον θὰ σᾶς ἔλθωμε ἀπὸ τὸ δίκιο. ‘Ολοι ὡς ἰσχυρὸν φύλον μᾶς κουρουλιτίζεσθε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τῆς καίμενες τίποτε ἄλλο δὲν γυρεύετε, παρὰ ὑποταγὴν καὶ τυφλὴν ὑπακοήν, ἀκόμη καὶ ὅταν παίζετε μὲ τὰ ἰερώτερά μας. Εἶναι δημοσιογράφος, σὲ λένε, καὶ πρέπει νὰ τὸν φοβῆσαι...

— Μά, ὄχι δά, μὲ φαίνεται πολὺ πῶς ἐπροχωρήσατε.

— Καθόλου, ἡ ἀνδρική σας ὑπερηφάνεια καὶ ἐδῶ σᾶς κάμνει νὰ βλέπετε τοῦτο. Νὰ λοιπόν, ἀπ’ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ ἠλίψατε. ‘Απ’ τὸ χέρι δηλαδὴ ποῦ νομίζετε, ὅτι μόνον ριπίδιον καὶ μεταξωτὸ μανδουλάκι ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ, σᾶς ἔρχεται μιὰ καλὴ σφαῖρα, ἢ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ σωφρονήσῃ καὶ ἄλλους Καλμέτ. Καὶ νομίζετε, ὅτι ἦτο δυνατὸν ὁ κύριος αὐτός, ὅσαν δῆποτε καὶ ἂν ἦτο τρανὸς διευθυντῆς ἐνὸς «Φιγαρώ», νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της;

— Πῶς ὄχι;

— Πῶς; Γιὰ πῆτέ μου, παρακαλῶ;

— ‘Απλούστατα, ἂν εἶχε ἓνα καλὸ μπαστοῦνι καὶ ἐπρολάμβανε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃ, σᾶν νὰ λέμε νὰ τῆς τῆς βρέξῃ.

* *

‘Εσταμάτησεν ἀποτόμως, χωρὶς οὔτε λέξιν πλέον νὰ ἐπαναλάβῃ.

Τί κρῖμα νὰ τὸ εἶχε σκεφθῆ ὁ εὐλογημένος ὁ Καλμέτ, ἀφοῦ καὶ μόνον μὲ τὸ ὄνομα ἐνὸς μπαστουνιοῦ πέφτουν τὰ νεῦρα καὶ οἱ ὑστερισμοὶ μιᾶς γυναικός;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Μ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Προμηθευτῆς ἀγγλικῶν γαιανθράκων.

‘Αγοραπωλησίαι ἀτμοπλοίων.

Ναυλώσεις καὶ ἀσφάλεια ἀτμοπλοίων καὶ φορτίων.

Γαλατᾶ—Κωνσταντινούπολις.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Μοῦ ἔφεραν κομψὸν μικροσκοπικὸν μπιλλιέτο ἐπὶ διαφανοῦς σκληροῦ χάρτου. Τὸ μπιλλιέτο ἀνῆκεν εἰς κυρίαν, ἢ ὁποία ἐπεθύμει νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ. Εἶπα νὰ εἰσαχθῆ καὶ ὄρμησε γοργῆ εἰς τὸ γραφεῖον μία κυρία ὑψηλῆ, κομψὴ καὶ νεωτάτη, μὲ τὸ ἓνα χέρι χωμένον εἰς τὴν λοξὴν τσέπην τῆς ζακέτας της.

— Ἦθελα νὰ σᾶς ὀμιλήσω ἐντελῶς ἰδιαιτέρως, εἶπεν, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

Ἐβάδισα πρὸς τὴν θύραν, προσέχων νὰ μὴ παρουσιάζω νῶτα εἰς τὴν ἄγνωστον καὶ ὀλίγον μυστηριώδη ἐπισκέπτριαν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, καθήσατε, εἶπα.

— Μεροῖ. Δὲν ἦλθα νὰ καθήσω, κύριε, ἀπήνησε. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς.

— Ἐπιστολὴν δὲν ἐδημοσίευσα ποτε καμμίαν, κυρία, εἶπα μὲ φωνὴν καταλλήλως ἀλλοιωμένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Μὰ δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἐδημοσιεύσατε. Τώρα θέλω νὰ δημοσιεύσετε μίαν ἐπιστολὴν.

— Κάμετέ με— νὰ ἡσυχάσω— ἦθελα νὰ εἰπῶ, ἀλλ’ εἶπα— νὰ ἐννοήσω.

— Ἴδου τὸ ζήτημά μου: Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ—καὶ ἀπὸ τὴν ὀγκωμένην τσέπην της ἐξῆλθε τὸ χεράκι της μὲ ἓνα γράμμα—ἀνῆκει εἰς τὸν γαμβρόν μου. Τὴν ἔστειλεν εἰς μίαν γυναῖκα, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας παραμελεῖ τὴν ἀδελφὴν μου, τῆς ὁποίας εἶνε σύζυγος. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἀνεκάλυψα τὴν διευθυνσιν τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπηυθύνετο, καὶ τέλος τοὺς συνέλαβα μαζῆ, ἠκουσα ἐνοχοποιητικὰς φράσεις των.

— Καὶ τώρα θέλετε...

— Νὰ δημοσιευθῆ ἡ ἱστορία αὐτὴ εἰς τὴν ἐφημερίδα σας.

— Θέλετε νὰ δημοσιευθῆ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων;

— Μάλιστα— μὲ τὰ ὀνόματα καὶ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Καὶ μοῦ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν, ὅπου ἓνας ταλαίπωρος ὑποφέρων ἄνθρωπος προσεπάθει νὰ πείσῃ μίαν γυναῖκα, ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ κέντρον, ὃ ἥλιος, περὶ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ στρέφεται τὸ σύμπαν καὶ ὅτι ἐπλήρωσε τὸν χθεσινὸν λογαριασμόν τῆς μοδίστρας.

— Ἡ ὑπόθεσίς σας μὲ συγκινεῖ, κυρία μου, ἀλλὰ νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ παρουσιάσετε τὰ οἰκογενειακά σας εἰς τὸν κόσμον;

— Μὰ δὲν θὰ τὰ παρουσιάσω ἐγώ.

— Ἀλλά;

— Σεῖς; Δὲν εἰσθε δημοσιογράφος; Γιατί βγαίνουν αἱ ἐφημερίδες;

— !!!...

— Μὰ βέβαια. Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ τὰ ὑπογράψω αὐτά; Εἶμαι βλέπετε, κυρία... Νομίζετε πῶς εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ μπῆ τὸ ὄνομά μου κάτω ἀπὸ ἓνα τέτοιο δημοσίευμα;

Ζητῶ ἐκ μέρους ὅλων τῶν συναδέλφων μου συγγνώμην ἀπὸ ὅλας τὰς κυρίας, ποῦ ἔχουν νὰ δημοσιεύσουν ἐπιστολάς παρομοίας πρὸς τὴν ἀνωτέρω, διότι ἐτόλμων ἕως τώρα νὰ πιστεύω, ὅτι μία ἐφημερίς ἢ ἓνας δημοσιογράφος δικαιούται νὰ ἔχη τὴν ἐπιβαλλομένην ἀξιοπρέπειαν ποῦ ζητεῖ δι’ ἑαυτὴν μία ὁποιαδήποτε κυρία.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κατ' ειδήσεις ἐξ Ἀλβανίας, ὁ πρίγκηψ τοῦ Βῆδ ἀπηύθυνε πρὸς τὰς Μεγ. Δυνάμεις ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρει μετὰ βαθυτάτης ψυχικῆς ὀδύνης, ὅτι ὁ θρόνος, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπρομήθευσαν, ἀντὶ ἀδαμάντων καὶ σαφείρων φέρει παλούκια τοιαῦτα, ὥστε παρ' ὅλην τὴν γενναιότητά του δὲν ἀποφασίζει νὰ καθήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Ἴκετεύει λοιπὸν τὰς Μεγ. Δυνάμεις ν' ἀποστείλουν εἰς Ἀλβανίαν εἰδικούς παλουκοθραύστας, διὰ νὰ δυνηθῇ τῇ βοηθείᾳ των νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ περιέργου θρόνου.

Ἐπίσης, κατ' ἄλλας εἰδήσεις, ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀλβανίας ζητεῖ ἀπὸ τὰς Μεγ. Δυνάμεις νὰ τῷ προμηθεύσουν ἀφεύκτως χρήματα. Δεῖ δὴ χρημάτων, ὃ Μεγ. Δυνάμεις, λέγει ἐν τῇ πρὸς αὐτὰς ἐκκλήσει του. Ἀλλ' ἐκεῖναι τῷ ὀπῆνησαν, ὅτι ἐὰν θέλῃ τὴν ἀσφάλειάν του ἐν Ἀλβανίᾳ, πρέπει νὰ εἶναι ἀπένταρξ. Καὶ ὁ καλότυχος Γουλιέλμος Α' τῆς Ἀλβανίας ἀπεφάνισεν νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ζητῶν τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ προτύπου βασιλείου του.

Τὴν εἶδῃν ταύτην μαθόντες ἡ ἐνταῦθα ἐπιτροπὴ τῶν ἐράνων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν καὶ οἱ περὶ αὐτὴν κύκλοι κατελήφθησαν ὑπὸ ἀρρήτου συγκινήσεως, ἤρχισεν δὲ πάραυτα ἀνταλλαγὴ γνωμῶν μεταξύ των ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου.

Τὸ ξύλον θεωρεῖται ὡς καρπὸς τοῦ Παραδείσου. Ἐν τούτοις μερικοὶ πατριαρχικοὶ ἔξαρχοι ἀνεκάλυψαν κατὰ τὰς ἐφετεινὰς ἐκλογὰς τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων, ὅτι τὸ ξύλον βλαστάνει καὶ εἰς τὰς ἐνορίας, ἰδίως κατὰ τὰς ἐκλογικὰς συνεδριάσεις καὶ ἀποτροπιαζόμενοι τὴν γεῦσίν του, ἔσπευσαν, οἱ μὲν νὰ παραιτηθῶν τῆς ἐκλογῆς των ἐγκαίρως, οἱ δὲ, ἂν καὶ παραστάντες, δὲν ἔπαυσαν κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως νὰ θωπεύουν τὸ

γένειον, ἐν ἱερῷ σιγῇ ψιθυρίζοντες τὸ ψαλμικόν: Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματι μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ... τὴν ῥάχιν μου.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένεεν, ὡς γνωστὸν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ Ἡμερίς τοῦ «'Απ' Όλα», κατ' ἣν ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῶν κριτῶν τοῦ Διαγωνίσματος «Τὰ αἶτια τῆς ἀγαμίας τῶν νέων καὶ νεανίδων» καὶ ἀπένεμήθησαν τὰ ὄρισμένα βραβεῖα. Ἐκ τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς δὲν ἔλειπεν, ἐννοεῖται, ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης. Μολονότι χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ πιστεύῃ πολὺ τὸ «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε» καὶ ἐννοεῖ νὰ εἶναι αἰώνιος κριτῆς, κρίνων τοὺς πάντας. Διὸ καὶ δὲν ὑπάρχει ἑλληνοδίκος ἐπιτροπὴ, ἐπὶ οἰασδήποτε φύσεως διαγωνίσματος, μὴ συμπεριλαμβάνουσα εἰς τὰ σπλίγγνα τῆς τὸν κ. Γ. Ἀποστολίδην. Τοῦτο θὰ κάμῃ ἀναμφιβόλως τὸν μακαριώτατον Πάπαν καὶ Πατριάρχην κ. Φώτιον νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐντόνως κατὰ τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου, ὅστις ὑποκαθιστᾷ οὕτως ἑαυτὸν εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Ἀλεξανδρείας ὡς «κριτοῦ τῆς Οἰκουμένης».

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ Ἡμερίδα τοῦ «'Απ' Όλα» ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀνδρῶν κ. Ν. Βασιλειάδης τόσον εὐγλώττως καὶ παραστατικῶς ἐξέμνησε τὰ θέλητρα τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ τόσον διήγειρε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐν τῇ Ἡμερίδι παρευρισκομένων ἀγάμων, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ συμβῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου κατὰ παρόμοιον μὲ τὴν ἐπὶ Ρωμαίων ἀρπαγὴν τῶν Σαββίνων παρθέτων. Ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲ μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς κ. κ. Ὁ. Ἀνδρεάδην καὶ Μ. Ἀθηντόπουλον, παρισταμένους ἐπίσης, οἵτινες καὶ ἀπεφάνισαν ὄρισμένως πλέον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν ἀγαμὸν βίον, διὰ νὰ γευθῶσι τῶν ἀρρήτων τοῦ ἐγγάμου θελητῶν.

Τὸ ταχυδρομικὸν δίκτυον ἀνεπτύχθη σπουδαίως καὶ θ' ἀναπτύχθῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ μέλλον διὰ τῆς ἠλεκτροκινήσεως. Ἀλλ' ὅσον ἀναπτύσσεται τὸ ταχυδρομικὸν δίκτυον, τόσον ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης θὰ ἐλαττωταί. Τοῦτο ὁμῶς θίγει πρωτίτως τὰ συμφέροντα τῶν ἰδιοκτητῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπεφάνισαν νὰ προβῶσιν εἰς ἐντονα διαβήματα καὶ διαμαρτυρίας κατὰ τῆς τάσεως τοῦ τροχιοδρόμου εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης μὲ τὰς καθημερινὰς ἀνθρωποκτονίας του.

ANT... ΠΑΠ...

ΠΕΡΣΟ-ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Σ. ΑΤΥΧΙΔΟΥ ΚΑΙ Θ. Π. ΒΑΧΡΑΤΟΓΛΟΥ

Δρομολόγιον ταχείας ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας μεταξύ Κωνσταντινουπόλεως — Βατούμ καὶ τανάπαλιν ἀπὸ τῆς 5 Φεβρουαρίου 1914 μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως.

ΑΝΟΔΟΣ

Κωνσταντινούπολις, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκυμαίων Πόλεως Τετάρτην ἑσπέρας.
'Αμισός, ἀφίξις καὶ ἀναχώρ. Παρασκευὴν
Κερασούς, » » Σάββατον
Τραπεζοῦς, » » Κυριακὴν
Βατούμ, ἀφίξις — Δευτέραν

ΚΑΘΟΔΟΣ

Βατούμ, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκυμαίων Τρίτην ἑσπέρας.
Τραπεζοῦς, ἀφίξις καὶ ἀναχώρ. Τετάρτην
Κερασούς, » » Πέμπτην
'Αμισός, » » Παρασκευὴν
'Ινέπολις, » » Σάββατον
Κων/πολις, ἀφίξις — Κυριακὴν

Τὸ ἀτμόπλοιον Ἰσπαχάν, ὑπὸ πλοίαρχον Παναγιώτην Χρυσοβέργην, ἀναχωρήσει τὴν Τετάρτην 19 Μαρτίου ἐκ τῶν Προκυμαίων Πόλεως.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸ Πρακτορεῖον: ἐν Γαλατῆ, ὁδὸς Χαλλίπασα, ἀριθμ. 12 καὶ ἐν Πόλει, Βαλιδὲ-χάν, ἀριθμ. 3.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΟΣΟΙ ΗΣΦΗΛΙΖΕΣΘΕ

Μία διδακτικὴ δῆλωσις.

Ἡ ὑποφαινομένη, σύζυγος τοῦ κ. Νικολάου Παπαδοπούλου, θεωρῶ καθήκον ἱερὸν νὰ γνωρίσω τοῖς ἀσφαλιζομένοις τὸ πάθημά μου, διὰ νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα:

Ὁ σύζυγός μου ἦτο ἠσφαλισμένος ἀπὸ 13 ἐτῶν εἰς τὴν ἐταιρείαν «Νέας Ὑόρκης» διὰ ποσὸν 300 λιρῶν Ἀγγλίας, πληρώων τακτικώτατα ἐπὶ 13 ἔτη τὸ ἐκ στερολινῶν 16—15,5 ἐτήσιον ἀσφάλιστρον.

Κατὰ τὸ 13ον ἔτος ὁμῶς, ἔνεκα παραδρομῆς, ἡ Τράπεζα δὲν παρουσίασε τὴν ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῶν ἀσφαλιστρῶν εἰς τὴν λῆξιν τῆς.

Μετὰ 15 ἡμέρας λαμβάνει ὁ σύζυγός μου ἐπιστολήν τῆς ἐταιρείας ἐκ Παρισίων, ζητούσης τὴν πληρωμὴν τῶν ἀσφαλιστρῶν, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀμέσως. Ἀλλ' ἡ ἐταιρεία ἔνεκα τῆς δεκαπενθήμερου καθυστερήσεως ζητεῖ ἱατρικὴν ἐξέτασιν καὶ εὐρούσα τὸν σύζυγόν μου ἀσθενῆ, διέλυσεν ἀμέσως τὸ συμβόλαιον τῆς ἀσφαλείας.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως. Ἐρωτῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ τοὺς ἀσφαλιζομένους, καὶ μαζὺ των τὴν περίφημον ἐταιρείαν «Νέας Ὑόρκης», ποῦ ἔγκειται τὸ πλεονέκτημα τοῦ ν' ἀσφαλισθῆτε, ὅταν ἡ ἐταιρεία, ἐπωφελουμένη μικρᾶς ἀγοπορίας περὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀσφαλιστρῶν, μετὰ 13 ὀλόκληρα ἔτη κηρύττῃ ἄκυρον τὸ συμβόλαιον καὶ θεωρῆ ἀνασφάλιστον τὸν ἀσφαλιζόμενον διότι εἶνε ἀσθενής; Καὶ διατί, παρακαλῶ, πληρώνει τις ἐπὶ τόσα ἔτη, εἰμὶ διὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἡ οἰκογενεὰ του ἀκριβῶς ὅταν ἀσθενήσῃ καὶ κινδυνεύῃ ν' ἀποθάνῃ;

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐὰν ὁ σύζυγός μου ἔκαμνε τὴν ἐτησίαν πληρωμὴν 15 ἡμέρας ἐνωρίτερον (ὅπως, ἄλλως τε, ἤθελε κάμει ἐὰν εἰδοποιεῖτο μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, μεθ' οὗ εἰδοποιούνται συνήθως οἱ νέοι ἀσφαλιζόμενοι, εἰς οὓς στέλλουσι συνήθως 2 καὶ 3 εἰδοποιήσεις), θὰ ἔθεωρεῖτο ἠσφαλισμένος ἂν καὶ ἀσθενής. Ἄλλως τε, ὡς προείπον, δι' αὐτὸ ἀσφαλίζεται εἰς οἰκογενεάρχης.

Ὡστε ὁ ἱερὸς σκοπός μου εἶνε νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς τοὺς ἀσφαλιζομένους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἴσως ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ ἐταιρεία κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπωφελῆται ἐστὼ καὶ μετὰ 13 ἔτη μικρᾶς ἀμελείας ἢ ἀβλεψίας περὶ τὴν ἀκριβῆ πληρωμὴν εἰς τὴν λῆξιν τῶν ἀσφαλιστρῶν, ἵνα ἀποκηρύττῃ ἀλύπητα τὰς ὑποχρεώσεις τῆς πρὸς τὸν ἀσφαλιζόμενον, ἐὰν ἔχῃ τὸ δυστύχημα νὰ εἶνε ἀσθενής, νὰ χάνῃ δὲ οὕτως, ὅπως ἡμεῖς, ὄχι μόνον τὰς 239 λίρας καὶ 85 γρόσια, τὰ ὁποῖα ἐμετρήσαμεν μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἐταιρείαν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεσύραμεν μόνον 140 λίρας στερολίνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόκους τῶν χρημάτων μας καὶ τὰ κέρδη τῆς ἀσφαλείας. Σημειωτέον, ὅτι, πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας μου, συνεπεία τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἐξηφανίσθη καὶ ὁ σύζυγός μου.

Πέραν, τῇ 11 Μαρτίου 1914.

ΕΙΡΗΝΗ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξεδόθη τὸ βιβλίον:
«ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ»
ἦτοι:
Ὑγιεινὴ τῆς βρεφικῆς
καὶ παιδικῆς ἡλικίας
μετὰ 60 εἰκόνων,

ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ, ἱατροῦ,
εἰδικοῦ Παιδίατρο-Παθολόγου.

Ἐῦρισκεται παρὰ τῷ συγγραφεῖ, Πέραν Κων/πόλεως, ὁδὸς Ἀἰναλῆ-Τοσομέ, ἀπαιρητῶν Πιζάνη καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, τιμώμενον ἄδειον γρ. 5 καὶ δεδεμένον γρ. 7 1/2.

Ελληνικός Φιλολογ. Σύλλογος (δημόσιαι διαλέξεις).—Αύριον, Κυριακήν, 16 Ισταμένου, τῆ 2 μ. μ. ὦρα, ὁ κ. Ζαχ. Πωγωνάτος, λατρός, θά κάμη διάλεξιν «Περὶ Ραδίου» μετὰ πειραμάτων καὶ ἐπιδείξεως ἀσθενῶν τῆ δὲ 4 μ. μ. ὁ κ. Στ. Σταματιάδης, καθηγητῆς, τὴν ἀναβληθεῖσαν διάλεξιν αὐτοῦ «Περὶ τῆς συστάσεως τῆς ὕλης κατὰ τὰς νεωτέρας θεωρίας τῆς Φυσικῆς».

Χειροτονία. — Αὐριον τελεῖται ἡ χειροτονία εἰς ἐπίσκοπον Δεύκης τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος κ. Κωνσταντίνου Μιγγρέλη. Ὡς πληροφοροῦμεθα, ὁ ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος, ἀντὶ τῶν ὡς ἔθος διανεμομένων κομφέτων, θέλει ἀποστείλει εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον τῶν Ἀρρεμάτων χρηματικὸν βοήθημα.

Ἀδελφότης Μακροχωρίου ὁ «Κοραῆς». — Τὴν αὐριον Κυριακῆν, 16 Μαρτίου, ὁ κ. Μιχαὴλ Μιχαηλίδης, καθηγητῆς τῆς Ροβερτείου, θά κάμη διάλεξιν ἐν τῇ λέσχῃ με θέμα: «Ὁ Φαναριώτης Ι. Ρίζος Ραγκαβῆς, τὰ κορακιστικά του καὶ ὁ Κοραῆς». Εἰσοδος ἐλευθέρα.

Γυμναστικὸς Σύλλογος Ταταούλων «Ἡρακλῆς». — Αὐριον, Κυριακῆν, εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις στίβον τοῦ «Γυμν. Συλλόγου «Ἡρακλῆς»» τελοῦνται ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες μετὰ τῆς πρώτης ποδοσφαιριστικῆς ομάδος τοῦ «Ἡρακλέους» καὶ τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς ἐν τῷ λιμένι μας ἀγγλικῆς φυλακίδος «Ἰμογένης».

Μουσική. — Ἡ πόλις μας φιλοξενεῖ τὴν Ἑλπίδα Καλογεροπούλου. Ἡ Ἑλληνὶς αὐτῆ μουσικῆς, ἡ ὁποία ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃ ἐσκόρπισε ῥίγη συγκινήσεως καὶ θαυμασμοῦ, χάρις εἰς τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς καὶ τὴν ὑπέροχον τέχνην τῆς ἔδωσε τὴν Παρασκευὴν τὴν πρώτην τῆς συναυλίαν καὶ τὴν Κυριακῆν τὸ δευτέρου πρόκειται νὰ δώσῃ ἑτέραν. Τὸ πρόγραμμα τῆς δευτέρας ταύτης συναυλίας, ἡ ὁποία θά δοθῇ ὡς καὶ ἡ πρώτη εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Μνηματακίων, εἶναι ἀληθῆς κολοσσός. Ἀρκεῖ ν’ ἀναφέρωμεν, ὅτι θά ψάλλῃ πέντε ᾠσματα τοῦ Schubert, ἕξ θρησκευτικὰ ᾠσματα τοῦ Beethoven, πέντε διάφορα ᾠσματα διαφόρων ἀρχαίων μουσικῶν, ἐπὶ πλέον δὲ ἕτερα τοῦ Chopin καὶ τέλος ἑλληνικὰ δημοτικὰ ᾠσματα. Εἰς τὸ πιάνοθῆ συνοδεύῃ ἡ κ. Σπανοῦδῃ Ἡ ἐπιτυχία τῆς συναυλίας αὐτῆς θ’ ἀφήσῃ τὰς ὠραιότερας τῶν ἐντυπώσεων.

Χορευτικὴ ἡμερίς. — Αὐριον, 2 μ. μ., εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού» δίδεται χορευτικὴ ἡμερίς, ὀργανωμένη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Παπαδημητράτου. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἡμερίδος εἶναι ἐξησφαλισμένη. Κατ’ αὐτὴν θά χορευθῇ τὸ Tango-Salon καὶ ἡ Fourlana.

Ἡ συναυλία τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χάλκης. — Μία ὠραία συναυλία, ἕνα τέλειον σύμπλεγμα ἐργασίας, προόδου καὶ σπανίου ταλάντου, βουτυρέου μεῖσα στὸ ἄρωμα τῆς ἀθωότητος καὶ εὐγενείας, μᾶς ἔκαμε νὰ χειροκροτήσωμεν ἀχόρταστα ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ἂς μὴ τοὺς κακοφανῆ, δὲν περιμέναμεν ἐκεῖνο ποῦ θά μείνῃ ἀλησμόνητον διὰ τὴν τελειότητά καὶ εὐμορφίαν του. Τὰ λαμπρὰ κομμάτια τῆς μουσικῆς ποῦ με ἀπάνταστον χάριν μᾶς ἐπαίξαν οἱ Διανόπουλος, Κριεζῆς, Βότσαλης, αἱ λαμπραὶ ἀπαγγελίαι τῆς «Φαρμακωμένης» καὶ τοῦ «Κωσταμπουνᾶ» με τὸν μικρὸν ἀμίμητον Παπαδάτη, τῆς «Ἡρωδιάδος» με τὸν κατασυγκινηθέντα ὅλους μας Ἡλ. Γάφρον, ἡ ἀστειοτάτη κωμῶδια «Ἀστε Ντούα σὺ» με τοὺς Ξεπουλιάν, πολλὰ εἰς τὴν ποίησιν ὑποσχόμενον, Κωνσταντίνου δὴν Μαυράκη, Παπανικολάου καὶ Διαμαντοῦρον, μᾶς ἔκαμαν ὄλ’ αὐτὰ νὰ συγχαρῶμεν ὄχι ὑποκριτικά, καὶ νὰ θαυμάσωμεν μ’ ὄλην μας τὴν δύναμιν ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Σχολὴ σεμνύνεται καὶ ἡμεῖς στηρίζομεν πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Ἀφίνω τὰ μεγάλα εὖγε σ’ ἄλλους, καὶ χαράττω ἐδῶ στὸ ἀγαπημένον μου «Ἀπ’ Όλα» τὴν εὐχὴν ποῦ ἐγγυᾶται ὅλα: Νὰ ζήσουν.— Σκρῆπ.

Ἰατρικὴ ἐγκατάστασις. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι ὁ ἱατρός κ. Σωτηρ. Βοζώρης, ἐπὶ μακρὸν ἐν Παρισίοις σπουδᾶσας τὰ μαειυτικά καὶ γυναικολογικά καὶ εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς περὶ τὰ σχετικὰ νοσήματα, ἐγκατέστη εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἴδρυσεν ἱατρικὸν γραφεῖον ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Σερκίς, ἀριθμ. 22, οἰκίᾳ του, ἐνθα θά δέχεται καθ’ ἐκάστην ἀπὸ τῆς 2—5 μ. μ. ὥρας. Ἐχοντες ὑπ’ ὄψιν τὴν

ἐπίδοσιν τοῦ ἱατροῦ τούτου καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ταχύτατα θά καταλάβῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας διαπρεπῆ θέσιν. γ γ
Θάνατος. — Σκληρὸν καὶ ἀπαισιον τὸ δρέπανον τοῦ Χάρωνος ἀφήρησε τὴν Τετάρτην ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἐκ τῶν ἀγκάλων μητρος καὶ συζύγου, τὴν προσφιλῆ αὐτῶν Δέσποιναν Θ. Καλοῦδην, σύζυγον τοῦ κ. Θωμᾶ Χ. Καλοῦδην, γνωστοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν. Ἡ κηδεία αὐτῆς ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν ἐν Τσεγκέλκιοι σεμνοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῇ, προεξάρχοντος αὐτῆς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀγκύρας μεθ’ ἅπαντος τοῦ κλήρου τῆς Κοινότητος καὶ ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου προπεμφθεῖσα μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς κατοικίας.

Ἐκδρομὴ εἰς Ἱεροσόλυμα. — Ἡ ἐκδρομὴ ἀναχωρεῖ ὀρισμένως τὴν 26 Μαρτίου. Τὴν Τετάρτην, συνερχομένη ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ, θά ἐκλέξῃ ἀτμόπλοιον. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν προτάσεων θά προτιμήσῃ τὸ ἐξασφαλίζον τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν εὐμάρειαν τῶν ἐκδρομῶν. Ὁ ὀργανωτῆς κ. Βαλαλᾶς συνεβλήθη νὰ παραλάβῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ τὴν ἐκδρομὴν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν διοργανῶναι ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Πανάγιος Τάφος». Ἐν γένει ἡ ἐφετεινὴ ἐκδρομὴ προμηνύεται μεγαλοπρεπεστάτη.

Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσα εἰκὼν τῆς κηδείας τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Ε', ὀφελεῖται εἰς τὸν ἐρασιτέχνην φωτογράφον κ. Γεώργιον Σακελλαρίδην.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ἐκ τῆς Ἡμερίδος τοῦ ‘Απ’ Όλα

Πόσον ἐπαγωγὸν καὶ ἐλκυστικὸν ἦτο τὸ θέμα τοῦ Γ' Κοινωνικοῦ Διαγωνίσματος τοῦ «Ἀπ’ Όλα» ἀπέδειξεν ἡ πρωτοφανὴς ἐπιτυχία, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσεν ἡ Ἡμερίς αὐτοῦ καὶ ἡ σπανία συγκέντρωσις τόσοσιν πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ ἡ μεγάλη, ἄλλως τε, αἴθουσα τοῦ Φιλ. Συλλόγου. Ἐν πρώτοις προσῆλθεν ἀθρόα ἡ τάξις ἐκείνη τῶν ἀγάμων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἡτις, μολονότι περιλούεται μετὰ τὴν δροσοβόλον χάριν τῆς νεότητος καὶ στεφανοῦται μετὰ τὰ μυροβόλα ρόδα εὐαρίθμων Μαῖων, ἐν τούτοις, ἀκούουσα νὰ κρούεται ὁ κώδων τοῦ κινδύνου, ἐσπευσεν ἐγκαίρως νὰ ὀφελθῇ ἐκ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα θά προστείνοντο διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος πρὶν τοῦτο καταστῆ ἀνησυχητικὸν καὶ δι’ αὐτήν. Ἀφ’ ἐτέρου ἡ τάξις τῶν ἀγάμων ἐκείνων, οἵτινες, ὡς εὐφυῶς εἶπεν ὁ χαριτολόγος εἰσηγητῆς κ. Ν. Βασιλειάδης, κινδυνεύουσι νὰ θεωρηθῶσιν ἐκτὸς μάχης, ἀντεπροσωπεύθη εὐρύτατα καὶ ἐνέτεινεν ὄλην τῆς τὴν προσοχὴν, προσλαθοῦσα νὰ ἐπωφελθῇ, ἐφ’ ὅσον εἰσέτι εἶνε καιρὸς, ἐκ τῶν διδαγμάτων τῆς ἐμβριθεῦς ταύτης κοινωνιολογικῆς μελέτης. Τὸ θέμα ὅμως ἦτο λίαν ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τοὺς ἐγγάμους, μολονότι δι’ αὐτοὺς εἶχε δύναμιν, οὕτως εἶπειν, ἀναδρομικῆν ἀκούοντες τὰς ὠραίας εἰσηγήσεις τῶν ρητόρων καὶ τὰ ἐξαχθέντα πορίσματα, ἐσκέπτοντο ἴσως διατὶ νὰ μὴ γίνῃ ἐναρτίτερον τὸ Διαγώνισμα τοῦτο τοῦ «Ἀπ’ Όλα», ὁπότε ἡ ὀφέλεια δι’ αὐτοὺς θά ἦτο πρακτικωτέρα. Εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ὁμως ταύτην ἐπιτυχίαν συνετέλεσεν οὐχὶ μόνον τὸ σαγηνευτικὸν τοῦ θέματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμβριθεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις, μεθ’ ἧς ἐπραγματεύθησαν αὐτὸ οἱ εἰσηγηταὶ τῶν δύο φύλων. Ἐθαυμάσθη ἡ ψυχραιμία τῆς ρήτορος κ. Ἐλ. Μαναήλογλου καὶ τὸ μεῖδιμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον, διὰ ν’ ἀπολαύσῃ τῆς γλαφυρᾶς πραγματείας τῆς, ἐζήτηει τὴν ἐνίσχυσιν τῆς φωνῆς τῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν εἰσηγητὴν, τὸν γνωστὸν λόγιον καὶ λογογράφον κ. Ν. Βασιλειάδην, οὗτος ὑπῆρξεν ἀνώτερος ἑαυτοῦ. Εἰς τὴν πλήρη χάριτος εἰσηγησίν του ἔδωκε ζωὴν ἀμίμητος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν τύπων, ἐθίξε δι’ ὅσον εἶπε περὶ οἰκογενειακῆς μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν τὰς λεπτοτέρας χορδὰς τῆς καρδίας τῶν ἀκροατῶν του, οἵτινες ἐπανειλημμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς χειροκροτήσαν αὐτόν. Καὶ ἡδὴ προβάλλεται μία πολὺ δεικναιολογημένη ἐρώτησις: Δὲν δύναται ἄρᾳ γὰρ ἡ φιλοπρόδοτος Διεύθυνσις τοῦ «Ἀπ’ Όλα» νὰ καταστήσῃ συχνότερας τὰς ὠραίας ταύτας πνευματικὰς ἐορτὰς;

Κ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ. — Ἐξακολουθοῦν εἰς τὸ «Βαριετὲ» αἱ παραστάσεις τῆς Κυβέλης μετὰ ἀσφυκτικὴν συγκέντρωσιν ἐκλεκτοῦ κόσμου. Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν μᾶς ἔδωκεν ἡ καλλιτέχνης τρία μονόπρακτα ἔργα, τὴν «Ζουμπιρί» τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Πορτοῆ, τὴν «Φλωρεντινὴν τραγωδίαν» τοῦ Ὁσκά Οὐάιλδ καὶ τὸ μιμόδραμα τὸ «Χέρι».

Ἡ «Ζουμπιρί» εἶνε ἔργον πολὺ ρεαλιστικὸν ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ὑπερήρσεν. Ἡ Κυβέλη ὡς χορεύτρια ἦτο εἰς τὸ φόρτε τῆς. Καὶ ἐχειροκροτήθη κατ’ ἐπανάληψιν. Ἡ «Φλωρεντινὴ τραγωδία» τοῦ Ὁσκά Οὐάιλδ μεγαλοφάνταστον ἔργον, λυρικόν, μετὰ δυνατοὺς χαρακτήρας, ἀπροσπιμους παραδόξους, οἱ ὁποῖοι φανερώουσι ἕξαφνα μίαν θαμμένην ζωὴν.

Ὁ ποιητῆς ἔδωκεν ὄλην τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἥρωά του ἔμπορον Σιμόνε καὶ μετὰ τὸ κτύπημά του ἐναντίον τοῦ πρίγκηπος Γούτιδον παρουσιάζεται ἀντιδυναστικὸς τιμωρὸς τοῦ ἀρχοντίσκου, ὁ ὁποῖος ἀτιμάζει τοὺς ὑπηκόους του.

Ἡ ἐκτέλεσις του ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεστέρων. Ὁ Βονασέρας ἐκυριάρχησε τὴν ἑσπέραν αὐτήν, ἔδωσε μίαν ἀξιοθαύμαστον ἐνσάρκωσιν εἰς τὸν Σιμόνε. Ἡ Κυβέλη ὡς Μπιάνκα ἦτο ὄνειρον εὐμορφίας, γυναῖκα ὅπως τὴν ἐφαντάσθη ὁ μέγας ποιητῆς μετὰ τὰ φλογερὰ μάτια, τὰ λυτὰ μαλλιά, τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα.

Οἱ ὑποκριταὶ τῆς «Φλωρεντινῆς τραγωδίας» κατεχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδέστατα. Τὸ ἔργον πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ.

Τὸ μιμό, μετὰ τὴν γλυκυτάτην μουσικὴν του, κατεχειροκροτήθη καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ ἠθοποιοὶ μας ἔδωσαν νέα δείγματα μιμικῆς καὶ ἀφώνου ὑποκρισεως.

Ἡ «Μονάκριβη» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου ἐδόθη τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης. Ἡ Κυβέλη εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἐμμας μᾶς ἔδειξε καὶ πάλιν τὰ πλούσια χαρίσματα τῆς τέχνης τῆς ἐπὶ τρεῖς ὥρας συνεχῆς ἐκράτησε τὸ κοινὸν ἐν ἐκπλήξει καὶ ἀπείρῳ θαυμασμῷ.

Τὸ ἔργον ἔχει τὰς ἀρετὰς του. Τὸ πρόσωπον τῆς Ἐμμας εἶνε πολὺ ψυχολογημένον, ὁ διάλογός του λεπτὸς, ἀριστοτεχνικὸς εἰς πλείστα στοιχεῖα, ὁ συγγραφεὺς ἔχει τὸ σκηρικὸν μυστήριον, τὸ ὁποῖον συγκροτεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού. Διὰ νὰ εἶμαι περισσότερον ἐν τῇ ἀληθείᾳ, χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑποτιμῶσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ δοκιμοτάτου συγγραφέως, τονίζω, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἀρετὴ τοῦ ἔργου εἶνε ἡ Κυβέλη. Χωρὶς ἀμφιβολίαν ὁ συγγραφεὺς πολλὰ ὑπελόγησεν ἐπὶ τῆς ὑποκρισεως τῆς.

Ἡ «Ζαζᾶ» τοῦ Βερτόν ἐδόθη τὴν Πέμπτην μετὰ ἕκτακτον ἐπιτυχίαν. Ἡ ἐντύπωσις τῆς Ρεζᾶν δὲν ἐπέσκιασε καθολοκληρίαν τὴν ὑπόκρισιν τῆς Κυβέλης, ἡ ὁποία ἐθαυμάσθη διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ πολυμόρφου αὐτοῦ χαρακτήρος, διὰ τὴν ψυκικὴν καὶ λεπτοτάτην ὑπόκρισίν τῆς.

Σήμερον παίζεται ἡ «Ἀνάστασις» τοῦ Ρώσου φιλοσόφου Λέοντος Τολστόϊ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέλη παίζει τὴν Μάσλοβαν. Τὴν Κυριακὴν ἀπογευματινὴ μετὰ τὴν «Ἐνέδραν», τὴν δὲ ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ ξεκαρδιστικὴ κωμῶδια «Θεόδωρος καὶ Σα». Διὰ τὴν Δευτέραν ὁ θιασὸς μᾶς ἐτοιμάζει νέον Γαλλικὸν ἔργον, τὰ «Παιδιά», εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέλη παίζει τὸν ρόλον ἐνὸς νέου δεκαεπταετοῦς.

Τὰ προγράμματα τοῦ θεάτρου ἀναγγέλλουν, ὅτι τὴν 26 τρέχ. δίδεται ἡ τιμητικὴ ἑσπερίς τῆς Κυβέλης μετὰ τὴν «Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαν». Εἰσιτήρια τῆς ἑσπερίδος τῆς πωλοῦνται ἀπὸ προχθὲς εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου.

Εἶνε ἐντελῶς περὶ τὸν ὅτι ἀπὸ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν ἑσπερίδα, τιμητικὴν πραγματικὴν, δὲν θ’ ἀπουσιάσῃ κανεὶς. Ἡ ὁμογένεια γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ καθήκοντά τῆς. Καὶ θά τὸ ἀποδείξῃ τὴν 26ην Μαρτίου.

Θ ΚΑΛΧΑΣ

Ο ΜΑΡΤΥΣ

Δέν ἤμην ποτέ ζηλότυπος, παρὰ μίαν μόνην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ τόσον φοβερὰ ἐζηλοτύπησα, ὅσον βέβαια ἦτο δυνατόν νὰ τὸ κάμη νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ὅταν ἡ καρδία κατέχεται ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος.

Ἦμην τότε μνηστευμένος. Ἦμην εὐτυχής, διότι εἰς τὴν μνηστὴν μου εἶχον μίαν ἀπεριόριστον πίστιν, βέβαιος διὰ τὴν εὐτυχίαν, ἢ ὁποῖα ἠνοιγέτο πρὸ ἡμῶν. Ἡ μέλλουσα σύζυγός μου ἦτο ἡ καλοσύνη, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη.

Καὶ ὅμως ἐζηλοτύπησα φοβερὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς μνηστείας μου. Ἡ ἀφορμὴ δὲν εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὴν μνηστὴν μου, οὐδεὶς ποσόσφατος ἢ ἀρχαῖος ἔρωτος τῆς μ' ἀνησυχίει, οὐδεμία τῆς σχέσις μ' ἐτάρασεν. Ἡ ἀφορμὴ ὑπῆρξεν εἰς ἀγνωστὸς

Ἡλικίας μέσης ὁ ἀγνωστὸς ἐκεῖνος, μὲ ἐνδυμασίαν αὐστηράν, μὲ πρόσωπον μᾶλλον σκυθρωπὸν καὶ φυσιογνωμίαν περίσκεπτον, ὁ ἀγνωστὸς ἐκεῖνος μᾶς παρηκολούθει. Εὐρίσκειτο σχεδὸν πάντοτε εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου συνηντώμεθα μὲ τὴν μνηστὴν μου, σχεδὸν ἐμάντευε τὴν ὥραν τῶν συνεντεύξεών μας καὶ πάντοτε ἤθελε νὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ πλησίον, νὰ περάσῃ πρὸ ἡμῶν, νὰ ρίψῃ ἐν παρατεταμένον βλέμμα ἐπάνω μας καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ... διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Οὐδεὶς λόγος, οὐδεμία χειρονομία ἐκ μέρους του. Ἐν βλέμμα μόνον.

Δέν τὸν εἶχον ὀμιλήσει ποτέ. Ἡ μνηστὴ μου ἐπίσης μοῦ τὸ διεβεβαίωσεν. Ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἐτάρατε.

Πολλάκις εἶχα σχηματίσει τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν προκαλέσω, νὰ τὸν ὑβρίσω, νὰ κτυπηθῶμεν, ἀλλ' ἡ μνηστὴ μου μὲ συνεκράτει.

— Ἄφες τον, εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάμη αὐτὸ ποῦ κάμνει· διατί νὰ ταράττεσαι χωρὶς λόγον; Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι δέν τὸν εἰξεύρω, σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι εἶναι τελείως ξένος εἰς τὴν ζωὴν μου.

Εἴκοσι τοῦλάχιστον φορὰς ἠλλάξαμεν τὸ μέρος τῶν συνεντεύξεών μας, ἀλλ' ὁ ἀγνωστὸς εὐρίσκει πάντοτε τὸν τρόπον νὰ μᾶς συναντᾷ. Τέλος ἠναγκάσθην νὰ συνειθίσω εἰς τὴν παρουσίαν του, ἂν καὶ δέν ἐνόουν τὸν σκοπὸν του.

Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας ἐπλησίαζε καὶ ἐσκεπτόμην, ὅτι ὁ ἀγνωστὸς αὐτὸς θὰ μᾶς ἄφινε τέλος ἡσύχους· τὸ ἐσκεπτόμην δὲ περισσότερον, διότι τὸν ἔβλεπα τόσον συχνότερον, ὅσον καὶ ἡ χαρὰ μου, ἡ εὐτυχία μου, αἱ διαχύσεις μου ἤψξανον. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἐτρέφετο μὲ τὴν εὐτυχίαν μας. Οὐδὲν πλέον, διότι οὔτε εἰς τὸ βλέμμα του αὐτὸ διέβλεπον τὴν ἀναίδειαν ἢ τὴν ἀδιακρισίαν.

Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας εἰς τὴν σύζυγόν μου ἐστάλη μία ὥραία ἀνθοδέσμη ἀνωνύμως. Εἰς οὐδένα ἄλλον ἠδυνάμην ν' ἀποδώσω τὸ δῶρον αὐτό, παρὰ εἰς τὸν ἀγνωστον.

Ἐκτοτε οὐδέποτε τὸν εἶδον, οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἔμαθον.

Τὰ ἔτη παρήλθον. Εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας μου, τὴν ὁποῖαν ὠνειρεύθην βεβαίαν, ἡ θύελλα ἐξέσπασε πολὺ γλήγορα. Εἶμπορεὶ κανεὶς νὰ προφητεύσῃ τὸ μέλλον; Δύναται κανεὶς νὰ εἶναι βέβαιος διὰ κάτι, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν θωπιάν, τὴν γαλήνην; Καθὼς τὰ πέταλα τῆς ἀνθοδέσμης τοῦ ἀγνώστου καὶ ἡ εὐτυχία μου κατέρρευσεν.

Ἡ ζωὴ ἔχει τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς· διατί νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τῶν θλιβερῶν ἐκείνων σελίδων; Ἀρκεῖ ὅτι ὑπῆρξεν.

Ἄλλὰ ἓνα βράδυ τῆς νέας μου ζωῆς, ἢ ὁποῖα ἦτο τόσον μελαγχολικὴ, ὅσον καὶ συντετριμμένη, ἐξῆλθον χωρὶς κατεύθυνσιν.

Ἦτο φθινόπωρον, φθινόπωρον πολὺ μελαγχολικόν. Ἐπόθουν νὰ κλαύσω.

Ἡ τύχη μὲ ἔφερε μέχρις ἐνὸς μεγάλου κήπου, ὅπου τόσον ἄλλοτε — εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μνηστείας μας — ἐσύναξα. Καὶ εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς δενδροστοιχίας διέκρινα, καθισμένους τὸν ἓνα πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐν ζευγὸς ἐρωτευμένων. Οἱ νέοι ἀντήλλασον τοὺς ὄρκους των.

Ἦσαν θελκτικοὶ διὰ τὴν ἀπλότητά των, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν πίστιν των. Τοὺς παρετήρησα συγκεκριμένως μὲ σφιγμένη καρδιά. Μία σελὶς τοῦ βίου μου ἀνεζωογονεῖτο. Ἡθέλησα ν' ἀπομακρυνθῶ, ν' ἀποσπασθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον νὰ ἐκτυλίσσεται εἰς τὸ ἴδιο μέρος καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας μὲ τὸ ἰδικόν μου. Ἄλλὰ δέν ἠμπόρεσα. Ἡ εὐτυχία τῶν νέων ἐκείνων μὲ ἐκράτει ἐκεῖ.

Ἐκρούφθην λοιπόν, μὴ θέλων νὰ τοὺς ἐνοχλήσω, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ χάσω τὸ θέαμα τῆς εὐτυχίας των. Ἐζήτησα νὰ ἀνατάμω τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μὲ κατεῖχεν· ὑπέφερον καὶ ἤμην ταῦτοχρόνως εὐτυχής.

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἐπανηρόχωμην ἐκεῖ, παρηκολούθουν τοὺς ἐρωτευμένους χωρὶς νὰ φαίνωμαι, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλῶ. Εἶχον ἀνάγκην τῆς εὐτυχίας των, εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ τὴν θέρημν τοῦ ἔρωτός των.

Αἱ συνεντεύξεις των ἐγίνοντο συχνότεραι, συχνότερα ἔγινε καὶ ἡ μυστηριώδης κατασκοπεία μου. Ὁ γάμος των ἐπλησίαζε νὰ γίνῃ. Ἐζήτησα νὰ τοὺς στείλω ἀνωνύμως μίαν ἀνθοδέσμη, ἀλλ' ἐκρατήθην.

Τότε, καὶ μόνον τότε, ἐξήγησα τὴν στάσιν ἐκείνην τοῦ ἀγνώστου. Καὶ τὸν ἐσυγχώρησα. Ὅταν κανεὶς εἶναι δυστυχής!...

HENRYDE FORGE

61 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
τοῦ 'ΑΩ' ΟΛΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ : ΔΥΟ ΛΙΡΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ

Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ἔργων ἐβραβεύθησαν τὰ ἑξῆς :

Μαρανθέντος :	Ἀπὸ τὴν πραγματικότητα	Γρ. 80
Γ. Ριζᾶ :	Νόθον	> 70
Γυρ :	Ὁφθαλμαπάτη	> 60
Ἄ. Βαλασάκη :	Ἄνοιξις	> 50
Νάδα :	Σκίτσα ἀπὸ τὴν ζωὴν	> 40

Τὸ ὅλον Γρ. 300

Τοῦ διαθέσιμου ποσοῦ ὄντος 444 γροσίων, τὸ ὑπόλοιπον ἐξ 144 γροσίων θέλει προστεθῆ εἰς τὸ ποσὸν τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος.

Ἐξ αἰτίας τῆς πληθώρας τῆς ὕλης, ἣτις ἐπῆλθεν ὡς ἐκ τῆς δημοσίευσως τῶν πεπραγμένων τοῦ Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος, ἡ δημοσίευσις τῶν βραβευθέντων ἔργων τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἀναβάλλεται εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Παρακαλεῖται ἡ «Ἡρα» ὅπως διέλθῃ τῶν γραφείων μας.

Διανεμηθὲν μέχρι σήμερον πρὸς τὰς ὀκτὼ ἐβδομάδας Γρ. 1600

ΣΤΙΧΟΙ

Θυμᾶσαι :

Θυμᾶσαι σὰν μικρὰ τραγόνια,
ποῦ πέταξαν ἀπ' τὴ φωλιῆ,
πῶς παίζαμε στὰ χορταράκια
ὅλο τραγούδια καὶ χαρὰ ;

Θυμᾶσαι πόσο μ' ἀγαποῦσες ;
Μὰ θὰ τὸ ξέχασες αὐτό·
ἐγὼ ὅμως πάντα τὸ θυμοῦμαι
καὶ πάντα σένα ἀγαπῶ.

Ἴσως.

Ἴσως, μικρὴ μου μαυρομάτα,
ποῦ τόσο γρήγορα ξεχνᾶς,
θὰ λησμονήσῃς σὲ λιγάκι
κι' αὐτὸν ποῦ τώρα ἀγαπᾶς.
Κ' εἶσι, τραλλή, χωρὶς νὰ θέλῃς
— αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς —
ἀφοῦ τοὺς ἄλλους τοὺς ξεχνᾶεις,
Ἴσως καὶ σὺ θὰ ξεχασθῆς.

Πύργος (Βουλγαρίας).

Ἀγριολούλουδο.

ΠΑΣΧΑ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΕΦΘΑΣΑΝ

ΕΑΡ

Προτιμᾶτε τὰ Καταστήματά μας.

Θὰ ἐνδύεσθε πάντοτε καλλίτερα

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Περίεργα έθιμα.

Χώρα, εις την οποίαν τὰ διαζύγια είναι άγνωστα σχεδόν, είναι ή Σουμάτρα. Αί συζυγικοί έριδες είναι σπάνια και τούτο διότι οι σύζυγοι δέν ζουν μαζί, άλλ' εις δύο διάφορα σπίτια. Όσον δέ όλιγότερον βλέπονται, τόσον και περισσότερον αγαπώνται. Η εκεί συνήθεια απαιτεί όπως — αντιθέτως πρὸς εκείνο, τὸ όποιον συμβαίνει εις όλα τὰ μέρη — ή κόρη νυμφεύεται άνευ προικός, ή δέ περιουσία του σύζυγου καθίσταται και περιουσία της από της επαύριον του γάμου. Όταν μία γυνή χάση τον σύζυγόν της, περιβάλλεται από κεφαλής μέχρι ποδών μ' ένα πέπλον. Τὸ πένθος των διαρκεί έφ' όσον και ὁ πέπλος διατηρείται όταν φθαρή, τότε και τὸ πένθος λήγει. Αί Σουματραίται όμως φαίνεται, ότι προτιμῶσι τούς πολὺ λεπτούς πέπλους διὰ νὰ φθειρῶνται και γρηγορότερα.

Τραγωδία ενός Ιατροῦ.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς γυναικολόγος Freund έώρτασε τελευταίως την 80ήν έπετηρίδα της γεννήσεώς του. Εις τὰ άπομνημονεύματα, άτινα έδημοσίευσεν επί τῆ εύκαιρία ταύτη, μεταξύ άλλων, διηγείται την τραγωδίαν ενός Ιατροῦ, εις ὃν μία παράλειψις έπέφερε την καταστροφὴν του σταδίου του.

Ὁ Ιατρός Seidel, εκ καλλίστης οικογενείας, μετά λαμπράς σπουδᾶς εν τῆ Ιατρικῆ σχολῆ, άπεκατεστάθη εν Breslau, και συμπληρωματικῶς έδίδαξεν εις την Φαρμακευτικὴν Σχολήν. Ένυμφεύθη γυναίκα νέαν, ώραιάν και πλουσίαν, και εύτυχῆς ύπαρξις έφαινετο μειδιῶσα, ὅτε ή δυστυχία εκτύπησε την θύραν του. Έσπέραν τινά, κατόπιν πολυτελοῦς γεύματος, προσεκήθη παρ' άσθενεί τινι. Έθεώρησε περιττόν νὰ υπάγη, άλλ' έδωσεν εις τὸν ζητήσαντα αυτόν συνταγήν άναγράφουσαν ferro-cyanure de potassium.

‘Αλλά, κατ' άνεξήγητον κῆς μοίρας παράδρομήν, έλησμόνησε την λέξιν «ferro», και άνέγραψεν οὔτω acide prussique εις τὸν άσθενῆ του. Οὔτος έπεσε κεραυνόπληκτος. Η υπόθεσις αὐτῆ έκαμε πάταγον κατά τοσοῦτον μάλλον περισσότερον, καθ' όσον ὁ άσθενῆς άνῆκεν εις την ύψηλὴν κοινωνίαν του Breslau. Ὁ φαρμακοποιὸς έθρομήθη έπίσης υπεύθυνος, διότι, κατά τὸν νόμον, ὄφειλε νὰ έπιβε-

βαιώση εκ νέου υπό του Ιατροῦ την δόσιν του δηλητηρίου, διάβημα, οὔτινος, τότε μόνον θὰ ήτο άπληλαγμένος, εάν τὸ ὄνομα του δηλητηρίου συνοδεύετο υπό θαυμαστικοῦ. Τὸ σημεῖον τούτο έλειπεν εκ τῆς συνταγῆς.

Ὁ φαρμακοποιὸς ηὔτοκτόνησε διὰ νὰ άποφύγη τὰς συνεπείας τῆς άμελείας του. Ὁ Ιατρός Seidel έφυλακίσθη. Τὸ Πλημμελιολογικόν κατεδίκασεν τὸν Ιατρόν εις εγκάθειρξιν εν φρουρίῳ. Οί Ιατροί του Breslau υπέγραψαν άναφορὰν εις τὸν βασιλέα υπέρ του συναδέλφου των, άλλ' ὁ Ιατρός δέν συνήνεσεν ν' άναμείνη τὸ άποτέλεσμα και άμα τῆ καταδίκῃ του παρουσιάσθη διὰ νὰ εκπληρώση την ποινὴν του.

Όταν, έλευθερωθείς, επανῆλθε παρὰ τῆ οικογενεία του, δέν εύρε πλέον την γυναίκα του, ήτις είχε φύγει με ένα έραστήν, συναποφέρουσα ὅ,τι ειχεν. Ὁ Ιατρός Seidel εύρέθη αὐτῶ πρό του κενου και δέν έδοκίμασε νὰ δημιουργήση θεσίαν, τούτ' όπερ δέν θὰ ήτο δύσκολον. Έπροτίμησε νὰ περιουλλέξη ὅ,τι ειχε και νὰ εγκατασταθῆ εις μετρίαν κατοικίαν εν τῆ εργατικῆ συνοικίᾳ του Breslau. ‘Εκεῖ άκριβῶς τὸν έγνώρισα τυχαίως, προσθέτει ὁ καθηγητῆς Freund. ‘Εκεῖ άπέθανε, και οὔδεις μεταξύ των παλαιῶν συμμαθητῶν ή μαθητῶν του έγνώρισεν οὔτε τὸν θάνατον, οὔτε την κηδείαν του.

‘Η εικοσιπενταετηρίς

του πύργου “Εἴφελ.

Τὴν 2 ‘Απριλίου θὰ εορτασθῆ εις τὸ Παρίσι ή εικοσιπενταετηρίς από της άνεγέρσεως του πύργου “Εἴφελ. Ὅντως τὴν 2 ‘Απριλίου του 1889 έτελοῦντο τὰ έγκαίνια του πελωρίου αυτού πύργου, ὅστις είναι τὸ ύψηλότερον των οίκοδομημάτων τῆς έποχῆς του. ‘Εκτός όμως του ύψους του και ή οίκοδομή του είναι ύπέροχος. Κατ' άρχῆς τὸ σχέδιον του “Εἴφελ κατεκρίθη, άλλ' ὁ χρόνος άπέδειξεν, ὅτι οί ύπολογισμοί του δημιουργοῦ του περι τῆς άντοχῆς του ήσαν άκριβέστατοι. Ὁ πύργος υπῆρξε τὸ κεντρικόν σημεῖον τῆς εκθέσεως του 1889, κατ' αὐτὴν δέ υπέρ τὰ 2 εκατομμύρια πρόσωπα άνῆλθον μέχρι και του ύψηλοτέρου του πατώματος. ‘Εκτοτε είναι τὸ γενικὸν προσκίνημα όλων των ξένων, οί ὅποιοι επισκέπτονται τὸ Παρίσι.

Καπέλλα διὰ τὸ θέατρον.

— Είναι βάσανον, λέγουσιν αἱ κυραὶ, νὰ μὴ ήμπορῆ μία κυρία νὰ έμβάλνη ὅπταν θέλήση εις τὸ θέατρον, διότι... φορεῖ καπέλλο.

Και πραγματικῶς αἱ κυραὶ έτρόμαξαν με τὰ ὀγκώδη καπέλλα των τούς άνδρας, οί ὅποιοι και τὰ άπηγόρευσαν από τὰ θέατρα. ‘Αλλ' αἱ κυραὶ έσκέφθησαν κατ' άλλο : έδημιούργησαν τὰ διπλωνόμενα καπέλλα.

Η έπιπόνησις ὀφείλεται εις μίαν μοδίστραν τῆς Λιβερπούλ, ήτις, καλαίσθητος ὡς γυνή, άλλὰ και πρακτικῆ ὡς εύρωπαία, έφευρε τὰ διπλωνόμενα καπέλλα, τὰ ὅποια ὅταν φέρονται εις την κεφαλὴν είναι ὡραία καλύμματα τῆς μόδας, διπλωνόμενα δέ ήμποροῦν νὰ χωρέσουν εις μίαν μικρὴν τσέπην. Τὰ καπέλλα αὐτὰ πωλοῦνται πρὸς 12,50 φράγκα.

Συγκομιδὴ σφαιρῶν.

‘Εφθασαν εις Μασσαλίαν εκατομμύρια σφαίραι περισυλλεγείσαι επί των πεδίων των βαλκανικῶν μαχῶν. Μετὰ τὰς μάχας πολλοὶ περιήρχοντο τὰ πεδία των μαχῶν και περισυνέλεγον τὰς σφαίρας, μεταχειρισμένας ή μή, και ὄλο τὸ μέταλλον αὐτὸ τὸ επώλουν εις βιομηχανούς. Τρία ή τέσσαρα πλοῖα τῆς Μεσαζερὶ έφερον εις Μασσαλίαν χιλιάδας μικροῦς σάκκους πλήρεις σφαιρῶν, διαφόρων τύπων και μεγέθους.

Τὰς σφαίρας αὐτὰς τὰς ήγόρασε γαλλικὸν εργοστάσιον, τὸ ὅποιον θὰ τὰς μεταβάλῃ εις υδροσωλήνας, ή σωλήνας του άεριοφωτος ή επιπόματα φιαλῶν.

Βλέπετε, ὅτι τὸ μέταλλον αὐτὸ, άφοῦ έχρησιμοποιήθη εις πολεμικὴν ύπηρεσίαν, θὰ χρησιμεύσῃ τώρα εις έξυπνότητα τῆς ειρήνης.

Τὸν άχάριστον.

‘Εκείνη, άναγινώσκουσα εις ένα γραμματάκι του : «άκριβῆ μου...» — Τὸν άχάριστον ! τὸν έγλύτωσα μόνον με τρεῖς λίρες δι' ένα καπέλλο μου και με λέγει... άκριβῆ.

Ὁ Ιατρός

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

δέχεται τούς πάσχοντας από γυναικεία και παθολογικά νοσήματα, καθ' εκάστην από τῆς 9—12 και από τῆς 4—7 μ. μ. εν τῆ εν Πέραν Παθολογικῆ αὐτοῦ Κλινικῆ, Καλιοντζῆ-Κολλούκ, διαμερίσματα (appartements) Ναούμ, αριθμὸς 2. ‘Από δέ τῆς 1—4 μ. μ. εν τῷ φαρμακείῳ του κ. Δημ. Γιτσοπούλου, Μεγάλῃ ὁδὸς Γαλατᾶ, αριθμὸς 77. Τούς άπόρους δέχεται δωρεάν κατά πᾶσαν Παρασκευὴν.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

77 — ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ — 77

(έναντι του ‘Ελλην. Προξενείου)

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ ΟΛΩΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ

ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ αρ. 35, εναντίον των ερυθρών κηλίδων (πυκνάδων) τῆς έπιδερμίδος.

ΑΝΤΙΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ αρ. 20, αναζωογονοῦν την έπιδερμίδα.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΦΥΡΑΜΑ αρ. 19, διὰ την περιποίησην των χειρῶν.

ΠΛΥΣΙΣ (ΛΟΣΙΟΝ VENUS) αρ. 66, άκαταγώνιστον κατά τῆς τριχοπτώσεως.

ΕΡΥΘΡΟΝ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ αρ. 29, ‘Ιαπωνικὸν προῖον άόρατον και φυσικόν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΜΟΛΥΒΔΟΚΟΝΔΥΛΑ (κρεῖδόν) διὰ τὰ χεῖλη και τούς ὀφθαλμούς.

ΚΡΕΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ διὰ νὰ κρατήσῃ την ειδικὴν πούδραν διὰ κάθε έπιδερμίδα.

ΦΥΡΑΜΑ ΜΑΛΗΣΤΙΚΟΝ αρ. 93, εξαλείφον άμέσως τὰς περιττὰς τρίχας του προσώπου και του στόματος.

ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ὅλα τὰ προΐοντα τῆς ‘Υγιεινῆς και τῆς ‘Ωραιότητος

ΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Εἰδικαί συσκευαί. Εὑρίσκονται έπίσης και ὅλα τὰ λοιπὰ προΐοντα, έφαρμόσιμα διὰ πᾶσαν περίπτωσιν και διὰ πάσας τὰς ήλικίας.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ. ‘Ηλεκτρικὴ μάλαξις (μασάζ), Θεραπεία ὡραιότητος, ήλεκτρικὰ άμβλούτρα διὰ τὸ πρόσωπον και την περιποίησην των χειρῶν, άντιδέκα Γροσίων.

ΒΑΦΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΤΡΙΧΑΣ, επί τῆ βάσει του XENNE του οἴκου Α. CHABRIER των Παρισίων, παγκοσμίως γνωστοῦ διὰ τὰς διαρκεστέραι, τὰς υγιεινότεραις και τὰς πλέον άβλαβεῖς βαφῆς του.

Όλοι αἱ εκ των έπαρχιῶν παραγγελίαι έξαποστέλλονται επί προκαταβολῆ του 1/4 τῆς αξίας των contre remboursement.

‘Υποκατάστημα εν Χαλκηδόνι.

* ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ *

ΝΕΚΑΣΤΡΑΤΗΣ

Σύγχυσις.

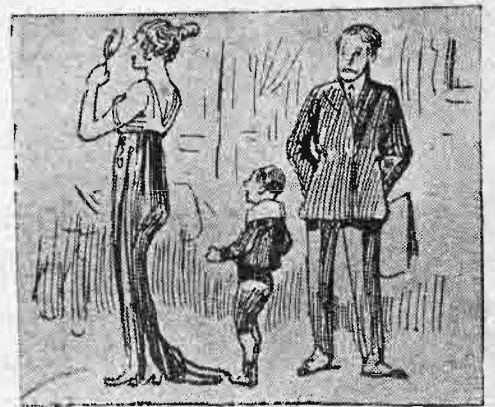

— Καλέ, τί κάνει αὐτοῦ τὸ ἄλογό σου ;
 — Εἶδε, κυρία μου, ποῦ εἶναι τὰ μαλ-
 λιά σας πράσινα καὶ τὰ ἐνόμισε γιὰ ...
 μαρούλια.

Χειραφετημένη.

Ἡ μόδα τὸ θέλει.

— Ἐἦ μαμά ἔκαμε καινούριο νυκτικό,
 πατέρα ;
 — Ὅχι, παιδί μου, εἶναι καινούριο
 φόρεμα ... ἐσπερίδος.

— Ἀπόψε, ποῦ ἔχομεν ξένους, νὰ φωνάξης τὸν κύριό σου μουσιουὺ Ζάν.
 — Πῶς εἶπατε ; μουσιουὺ ζῶν ;
 — Σῶπα, ἀνόητε. Μήπως εἶσαι γυναῖκά του ;

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐν τῇ ὁδῷ Βοεβόδα, ὅπου ἄλλοτε ἦτο ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν.

Ἰβκ. Ἀριστοβόλου, Ἀνασκειάδου καὶ Σας. — Ὑπεύθυνος: Ἀριστοβούλος Δ. Σρησιδης.

ΔΕΛΤΙΟΝ
 τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν
 τοῦ «ΑΠ' ΟΛΑ»
 Ἀριθμ. 12